

**HELL'S TOUR +
EXPEDICE
1993**

Hell's Tour +

EXPEDICE 93'

POZVÁNKA
Podrobný rozpis trasy

Krátce pro upřesnění:

Tato velkopublikace je určena pro orientaci účastníků Expedice 93' v náročných podmínkách terénů jiných států. Jsou zde uvedena některá zásadní, jiná zcela bezvýznamná fakta.

Chaos kolem Českých platidel:

K 31. 7. 1993 přestávají platit tyto mince:

10 hal., 20 hal., 50 hal., 10 Kč

a tyto bankovky:

10 Kč 20 Kč 50 Kč

je proto nutné dbát na to, abychom žádné z uvedených platidel nevyvezli za hranice státu.

Trasa Expedice 1993

západní výjezdová trasa

HOSTIVICE

JENEČ

UNHOŠŤ

BEZDĚKOV

BRATRONICE

BĚLEČ

SÝKŮRICE

ZBEČNO

KŘIVOKLÁT

NEZABUDICE

TÝŘOVICE

HŘEBEČNÍKY

ÚJEZDEC

SLEBCE

MODŘEJOVICE

KOSTELÍK

CHŘÍČ

HOLOVOUSY

VŠEHRDY

BRODESLAVY

HODYNĚ

KRALOVICE

TROJANY

MLADOTICE

KŘEČOV

Č. DOUBRAVICE

VLADIMĚŘICE

MANĚTÍN

NEČTINY

BŘEZÍN

JEDVANINY

TRHOMNÉ

KRSY

OLEŠOVICE

ÚTERÝ

HEŘMANOV

HOR. KRAMONÍN

ZÁVIŠÍN

M. LÁZNĚ

VALY

D. ZADOV

OKROUHLÁ

JESENICE

CHEB

F. LÁZNĚ

HAZOV

AŠ

KRÁSNÁ

Území Spolkové Republiky Německo

**HOF
MÜNCHBERG
KLUMBACH
LIEHTENFELS
BREITENGUSBACH
BAMBERG
ERBACH
NEUSES
STADTSCHWARZACH
DETTELBACH
WÜRZBUDG
MARKTHEIDENFELD
ROHRBRUNN
ASCHAFFENBURG
FRANKFURT n.M.
RUSSELHEIM
MAINZ
ELTVILLE**

**ST. GOARSHAUSEN
BRAUNBACH
LAHNSTEIN
BENDORF
NEUWIED
LINZ
BAD
BONN
MIEL
EUSKIRCHEN
ZUPICH
DUREN
ALDENHOVEN
PUFFENDORF
BAAL
NIEDERKRUCHTEN
VENELO**

Území Nizozemí

**HORST
VENERAY
GEMERT
VEGHEL
HEESCH
MEGEN
OCHTEN
MAURIK
CULEMBORG
HOUTEN
IJSELSTEIN
LOPIK
SCHOONHOVEN
BERGAMBACHT
KRIMPEN
ROTTERDAM
KAZERSWOUDE
ALPHEN
LEIDEN
OGESTGEEST
KATWIJK AAN ZEE
NOORDWIJK AAN ZEE
NOORDWIJKERHOUT
VOGELENZANG
HEEMSTEDE
HAARLEM
AMSTERDAM**

**MONNICKENDAM
ADAM
OOSTHUISEN
HOORN
ENKHUIZEN
MEDEMBILK
KREILEROORD
DEN OEVER
HARLINGEN
VLIELAND ostrov
HARLINGEN
ARUM
OOSTEREND
SCHARNEGOTUM
SNEEK
WOULDSSEND
FOLLEGA
ECHTENERBRUG
WOLVEGA
STEENWIJK
MEPPEL
DE WIJK
ZUIDWOLDE
NIEUWLANDE
DALEN
NIEUW AMSTERDAM
KLAZIENAVEEN**

Území Spolkové Republiky Německo

**MEPPEN
HASELUNE
FÜRSTNAU
SCHWAGSTORF
BRAMSCHE
VENNE
BAD ESSEN
LÜBBECKE
MINDEN
BUCKENBURG
NENNDORF
HANNOVER
SCHNDE
PEINE
BRAUNSWIG
HELMSTEDT
SEEHAUSEN**

**WANSLEBEN
SCHÖNEBECK
CLABE
AKEN
KOTHEN
PLÖTZ
HALLE
MEREBURG
WEISSENFELS
NAMBURG
JENA
EISENBERG
GERA
WEIDA
ZWIKAU
AUE
OBERWIESENTHAL**

Území České republiky

**BOŽÍ DAR
LOUDNÁ
HOR. HALŽE
MĚDĚNEC
KLÁŠTER. JESEŇ
KLÁŠTEREC n.O.
KADAŇ
ROKLE
POLANKY
PŘESKAKY
CHBANY
LIBOČANY
ŽATEC
TRHOVANY
DRAHOMYŠL
LIPENEC
ZEMĚCHY**

**CITOLIBY
BRLOH
SMOLINCE
SULEC
PANENSKÝ TÝNEC
TŘEBÍZ
SLANÝ
KNOVÍZ
TŘEBUSICE
KOLEČ
ZÁKOLANY
SVRKYNĚ
V. PŘÍLEPY
HOROMĚŘICE
NEBUŠICE
Severní návratová trasa**

Použité mapové podklady

VOJENSKÁ AUTOMAPA

Druhé vydání

Naše Vojsko 1992

AUTOATLAS EURÓPY

Slovenská kartografia 1980

HOLANDIA BELGIUM LUXEMBOURG autótérképe

Cartographia Budapest' 1990

EUROPE

Ravensstein verlag GmbH 1992

EUROPE OCCIDENTALE

Freytag & Berndt 1991

Trasu Expedice 93 z uvedených materiálů sestavil

M. Dig Mayer 15. 6. 1993

Rozpočet Expedice 93

Z cenových relací, zjištěných na zakázku, ve Spolkové Republice Německo, je optimální rozpočet 3.700,- Kč na každého člena Expedice.

Tato částka je rozdělena následovně:

1.000,- Kč (v korunách) je určena pro oba přejezdy území České Republiky.

**2.700,- Kč je určeno na výměnu za DM (vše)
výměna platidel Německých za Nizozemské proběhne, vzhledem k výhodnosti, na území Nizozemska.**

POZOR! V ROZPOČTU NENÍ ZAHRNUTO POJIŠTĚNÍ!

To si zařídí každý sám, případně dodá-li si včas cestovní pas, bude mu zajištěno v rámci H.T.+ v rozsahu odpovědnosti za škody způsobené jiné osobě a poskytnutí první pomoci.

**Rozpočet na základě obdržených údajů sestavil
M. Dig Mayer 6. 6. 1993**

**© HELL´S TOUR + 1993
výtisk č. 9 neprodejné
náklad 10 výtisků
vydala MAHU Praha 1993**

Hell's Tour +

EXPEDICE 93'

Tak a je to tady. Konečně po roce jedeme na Expedici. Ne, že by ostatní výpravy byly nějak méně významné, ale toto je vrcholná akce sezóny 1993. Kromě toho se pouštíme do strašného dobrodružství, protože náš cíl je v Holandsku. Kromě naší pětice nikdo nevěří, že to ujedem. Ano. Je nás pět. V den startu odstoupil Jan III. Jelen pro nedůvěru v sama sebe. To je škoda, ale nevadí. Pojede tedy Alice, Štěpánka, Miky, Jana a Dig.

Vyjíždíme v pátek 2. 7. 1993 v 9:30. Považuji to za úspěch. Máme pouze 30 minut zpoždění. Je krásný letní den, teplota 27°C, slunečno, bezvětrí. Prahu po chvilce kličkování opouštíme po Karlovarské silnici. Provádíme drobné doseřizování kol a výstroje. Nálada je perfektní, jede se výborně.

Odbočili jsme na Unhošť a poobědvali v tamní hospodě. Potom jedeme odpoledním vedrem na Křivoklát. Pořád se pohybujeme místy, která známe, pročež nemáme vůbec žádné problémy s navigací.

Před průjezdem obcí Křivoklát jsme pro velké vedro zastavili v hospodě.

Jana naprosto zdecimovaná vedrem

Minuli jsme hrad Křivoklát, sjeli do údolí a hned odbočili k Berounce. Mezi stromy a nějakou budovou byl krásný, leč

neudržovaný plácek, určený patrně k plácání volejbalu. Ted' tu roste tráva. Celé to bezprostředně sousedí s řekou. Je tu moc hezky. Převlékáme se do plavek a už jsme na břehu. Jenomže pozor; voda je strašně studená a je tu značný proud. Přecijen jsme do vody vlezli a ochladili se. A bleskem ven!

Studenýýýýý...

Venku je přecijen tepleji...

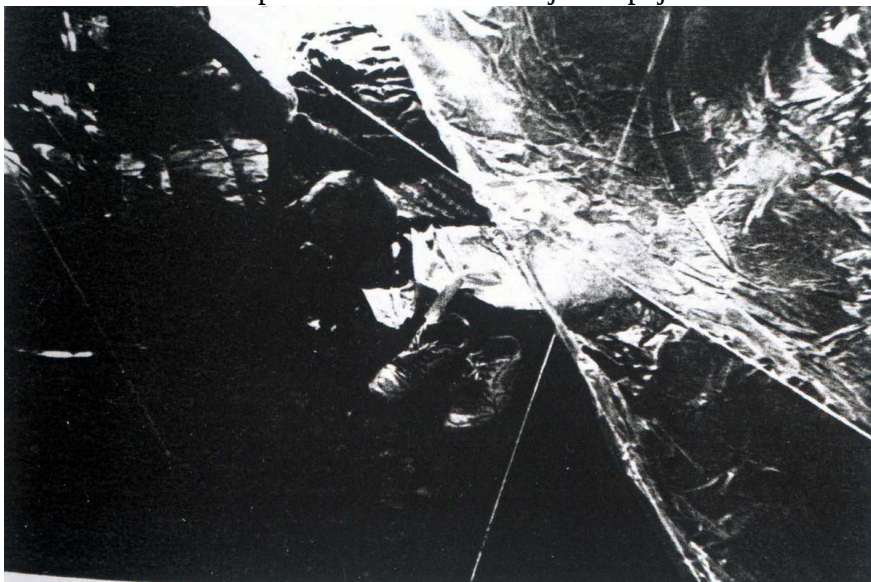
Po dvou hodinách odpočinku a koupání jsme jeli dál podél řeky a pak mírně kopcovitou krajinou. Držíme se trasy Expedice 91. Všechno jde pořád dobře. Stmívá se. A teď to přijde... Štěpánka píchla! Výhody: nerozbila si nos. Nevýhody: je špatně vidět a je dost chladno.

Jsme blízko místa, kde jsme spali první noc na Expedici 91. Po opravě Štěpánčina kola jsme tam došli a rozbalili ležení. Poprvé jsme stavěli doupě pro tři. Doupata jsou sice koncipovaná jako stavebnice, ale zatím ještě nikdo nezkusil jestli to funguje. Tak funguje. Ale stavět to s Mikym... to je zážitek!

Pak jsme něco málo pojedli a upadli do spánku.

Ráno 3. 6. 1993 sobota

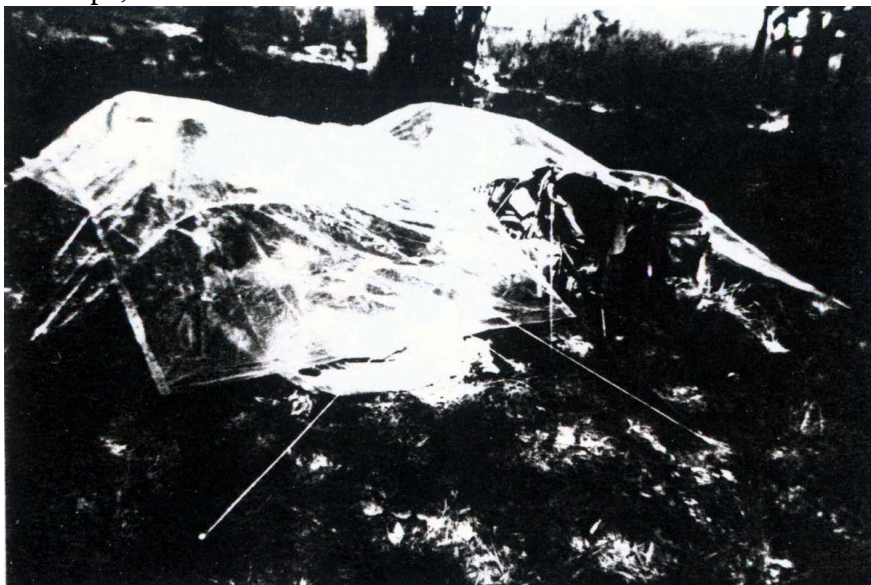
Probouzím se příjemně naladěm. Miky se taky vyhrabal ze spacáku a prochází se. Cestou „za roh“ jsem potkal houbu. Přivolaný Miky konstatoval, že jde o hřib s ještě nějakým jménem a že je to jedlé. Načež to vyrval ze země a začal se zaobírat myšlenkou, jak houbu upravit. Pak ale dospěl k názoru, že jedna nestačí a tak jsme se šli projít společně ještě kus dál. Já jsem ukazoval na všechno, co byť jen vzdáleně připomínalo houbu, Miky k danému objektu přiskočil, provedl analýzu a podle výsledku to buď sebral, nebo to nechal růst. Po okruhu dlouhém cca 100 metrů se vracíme a máme plné ruce hub. Ostatní ještě spěj.

Uložili jsme houby vedle kol a pokusili se ostatním naznačit, že je čas mimořádně vhodný na vstávání. Dost dlouho se nedělo nic. Dobře. Než se děvenky probuděj, řekněme si něco o letošní expediční sestavě.

Tak jedu já. To netřeba komentovat. Štěpánka. K té taky není co dodat. Alice. Rovněž bez komentáře. Miky, mírně progresivní cvok, s mimořádně vyvinutým smyslem pro přitahování pohrom a katastrof. Jezdí od začátku letošní sezóny, soustavně dělá blbiny, ale má na to. Prostě Miky... Jana. ??? jela s námi jen jednou a to ještě pod pohružkou, že jinak nepojede na Expedici. Nevím o ní nic.

Děvenky už vstávají a připravují snídani. Ještě se podívejme na doupě, než ho rozeberou.

Prototyp doupěte pro tři osoby... a více.

Posnídali jsme, doopravili Štěpánce kolo a jedem. Včera jsme urazili 74 km. Denní plán je 80 km. Musíme si pospíšit. Dojeli jsme do vesnice, kde měli jediný, v širém okolí otevřený, krámk. Dokoupili jsme potraviny na další den a jeli jsme.

Je strašné vedro. Kromě toho je to tu samý kopec. Alice prohlásila, že je tu krajina jak u tydýtů (Tydýt – univerzální výraz českého původu, označující úplného blba). Touto krajinou jedeme celý den.

Večer zastavujeme na malé loučce u silnice a večeříme. Během toho stojí všechna kola na stojanech. Najednou se moje

strojovna bez varování zřítla na zem. Škody: zlomená anténa a přeražený úchyt světlometu. To druhé je vážné. Ovšem i to jsme elegantně vyřešili. Uřízli jsme kus laminátového patníku před jednou z chat. U druhé jsme si, po vynucení vstupu, půjčili vrtačku a úchyt vyrobili znovu. Krátce před dvacátou hodinou vyjíždíme.

Zdoláváme ještě pár vršků. Stmívá se a my se zvolna začínáme zajímat, kde složíme svoje kosti.

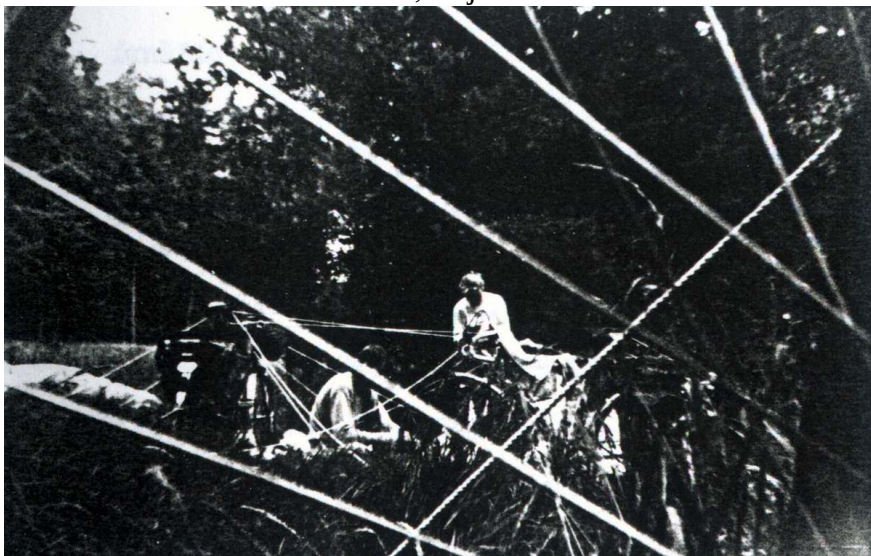
Závěr z Knihy nesplněných přání a zbytečných stížností: „skvělý, až na ty kopce. Mouchy nás žerou a Miky si stěžuje, že nemá co žrát.“

Alice

Konečně jsme našli místo na ležení. Jsme trochu unaveni a zpoždění právě teď činí 28 km. Můžou za to kopce a vedro!

Ráno 4. 7. 1993 neděle

Vstáváme tak intenzivně, až je 11 hodin.

Pak už vyjíždíme. Krajina kolem je pěkná, ale ne pro cykloturistiku! Jedeme převážně dokopce, jede se víc než špatně. Nic nenasvědčuje tomu, že by mělo dojít k nějaké změně. Je strašné vedro a vůbec! Takhle nějak si představuju obraz bídy a utrpení, o kterém nám kdysi dávno vyprávěl jeden zdecimovaný cyklista. Ze všeho nejvíc se těšíme, že přejedeme hranice a teoreticky bychom se měli ocitnout na opačné straně hor, přičemž předpokládáme, že

pak pojedeme hlavně dolů. Bohužel od tohoto obrázku nás dělí ještě spousta kilometrů.

Po krátkém lehkém obědě Alice píchla.

Což se za pomoci Mikyho podařilo poměrně rychle odstranit.

Potom opět vyjíždíme. Cesta pokračuje ve stejném duchu jako před poruchou. Zajímavější moment nastal v místě, kde jsme našli třešňovou alej. Zastávka trvala asi hodinu. A zase jedeme nahoru a dolů a nahoru a nahoru a ještě nahoru. Už toho mám dost! ... a nahoru a nahoru!!!!

Konečně rovina. A s ní přírodní zajímavost. Bolševníky.

Jsou poněkud přerostlé a Štěpánka se v nich úplně ztrácí. A že nepatří zrovna k trpaslíkům!

Pokračujeme. Po nějaké době jsem zjistil, že nemáme Mikyho. Trvalo velmi dlouho, než se vyploužil ze zatáčky. Sdělil nám, že jak si tak vesele jel, najednou mu ruplo v koleně a od té doby mu to nějak netáhne.

Ted' měla Štěpánka poprvé za Expedici ukázat, co jako zdravucha umí. Operace se zdařila, pacient zůstal trochu naživu.

Jedeme dál. Dostali jsme se až nad Mariánské Lázně. Ted' jedeme dolů. Je to velice krásné a dlouhé 7 km. A to už jsme na předměstí. Máme žízeň. Zastavili jsme u občerstvení, které cenami připomínalo drahotu. Obsluhující nám však poradil, abychom se 20 metrů vrátili a tam prý je pramen nějakého zdejšího patoku, jež se Antoníček zove.

Skutečně tam byl a nebyl tak odporný, jak se všeobecně předpokládalo. Naplnili jsme nádrže a pokračovali do centra.

Cestou jedeme po zdejší hlavní třídě, kde u každého domu je cedule „Zimmer frei“. Inu, vydělávat se dá na úplně všem. Zvlášť v atraktivních částech světa, což zdejší město rozhodně je. Obyvatelstvo se zde rozhodlo, že jakéhokoliv cizince, byť by šlo o návštěvníka z hlavního města, zcela odere. Nutno podotknout, že s ohromným úspěchem. Kromě toho zde zapoměli mluvit česky. Domluvit se zde můžete pouze německy. Pravda, snad ve všech existujících dialektech. I názvy ulic jsou místy dvojjazyčné. Je to prostě úplně jiný svět.

Podařilo se nám najít relativně normální potraviny. Je tu podstatně draž než v Praze, ale levněji, než všude okolo. A protože se blíží večer, je třeba se předzásobit na zítřek. Během nákupu je však nutné, aby pořád někdo hlídal kola, protože kromě normálních lidí je tu taky plno cikánů, a ti, alespoň za mé hlídky, jevíli značný zájem o naše přibližovala.

Po nákupu jsme krátce posvačili,

a pak hajdy odtud. Směr Cheb. Už není takové vedro a jede se lépe.

Zastavujeme u Jesenické přehradní nádrže. Jsme zpocení a zaprášení a tak se půjdeme vykoupat. Všechny tři holky se převlékly do ničeho, což zdůvodnily tím, že jsou jako holky proti nám ve strašné nevýhodě, protože po opuštění vody je plavky velice studí na choullostivých místech, a kromě toho, kdo se s tím vším má potom sušit. Bylo zajímavé sledovat, jak mužská část všech, co zrovna byli na břehu, s potěšením sleduje, jak tři nahé dívky stojí po kolena ve vodě a jektají, přičemž jim na choullostivých místech naskakuje husí kůže a zvýrazňují se středy těchto míst. Ženská část, viditelně patřící k oněm pozorovatelům, to nese z části nelibě a z části to zvědavě okukuje. Pravda, voda nebyla nejteplejší, ale dle mého to zas nebylo nejhorší.

Doplavali jsme do půlky nádrže a nazpátek, chvíli se sušili (dívky stále ještě úplně bez), povečeřeli (to už měly oblečené kraťasy) a vyjeli (úplně oblečení). Stmívá se. Zapínáme výstrahu. Tím jsem přišel na to, že má Štěpánka nějakou poruchu v elektrice, protože jí nejde vůbec nic. Ostatní jeli dál. Opravou jsme se zdrželi asi 20 minut. K ostatním jsme se připojili asi po pěti km. Stáli u svodidel a děsně se smáli. Později nám řekli proč: Souviselo to se sexuálními pracovníci, které postávaly u silnice a lákaly na své vnady projíždějící řidiče. Tady musím přiznat, že jsem sjezdil kde

co, ale něco tak odporného jsem viděl snad jen v Dubí u Teplic. Tak k těm pracovnícím. Když prý naše dvě společnosti doprovázené Mikym zastavily na kraji silnice, považovaly je místní utěšovatelky za konkurenci a začaly je vyhazovat z jejich teritoria.

Jedeme dál. Směr Aš. Je úplná tma a pomalu přemýšlíme o místě k přenocování. Zajeli jsme do lesa. Ve světle našich reflektorů jsme uviděli místní romantické zákoutí, kde patrně velmi intenzivně „pracovaly“ slečny a paní z okrajů silnic, soudě podle všude se válejících použitých pánských ochranných, lehce jetých útržků toaletního papíru, různých plechovek od všeho možného a jiného svinstva. Byli jsme však velmi unaveni a tak jsme si našli místa nejméně znečištěná, rozbalili ležení, uložili se a po chvilce usnuli.

Ráno 5. 7. 1993 pondělí

K dnešnímu ránu činí ztráta 19 km. Vstává se mi hrozně. Celou noc tu hryzaly hmyzí potvory a po přilehlé silnici projížděly nákladáky. Jediné, co trochu eliminovalo naší špatnou náladu, byla přítomnost borůvek.

Jedeme. Od Aše jsme asi 6 km. Musíme tam být co nejdříve. Dnes je státní svátek a otevřeno je jen dopoledne. Potřebujeme udělat poslední velký nákup před přejezdem hranic.

V prvním obchodě v Aši jsme nakoupili nějaké drobnosti, ale nemají tu chleba. Jedeme proto do centra. Zastavili jsme u dalšího obchodu a nemáme Janu. Alice se Štěpánkou šly nakoupit, Miky hlídal kola a já jsem běhal po městě s vysílačkou a pokoušel se s Janou navázat spojení. Marně. Asi po hodině přijela sama a strašně se divila, kde jsme. Všechno jsme si vysvětlili a vydali se na poslední zastávku na našem území – město Hranice. Máme poslední možnost koupit pečivo. Co se bude dít, pokud se nám tohle nepovede, bůh sud’.

Cesta probíhá dobře. 12 km, které nás dělily od Hranic jsme zdolali ve velmi krátké době. Také potraviny jsme našli poměrně hladce, dokonce měli i chleba, a ani ceny nebyly v nepořádku, ale...

Na mapě je hraniční přechod. Ve skutečnosti NE! To je neskutečné! Musíme se tedy vrátit do Aše a hranice přejet tam.

Zpátky už se nejede tak dobře. Po znovudosažení Aše jsme zastavili u nějakého stromořadí kousek za městem a silně rozladění se pouštíme do svačiny. Po ní ještě odpočíváme a... probudil jsem

se v 15:25. Ostatní spěj. To je tedy síla! Zvolna a opatrně je budím a připravujeme se na jízdu.

Netrvalo dlouho a přešli jsme hranice. Za nimi se změnil povrch vozovky... k lepšímu. Jedeme na Selb, odtud pak přes Rehku směrem na Hof. Asi tři km před ním zastavujeme za účelem přípravy večere.

Rozbalili jsme se u nějakých sádkových rybníčků, či co to bylo, na kraji lesa. Během příprav se však zvedl vítr a začalo mírně poprchávat. Zalezli jsme tedy do lesa a stavěli ležení. Bylo to velmi náročné, protože tam byla velice měkká půda a nedržely v ní kolíky. Kromě toho foukal silný nárazový vítr. Nakonec jsme všechny šňůry přivázali ke stromům a pařezům a pokračovali ve vaření.

Po večeri na krátké poradě jsme se dohodli, že zítřejší trasu podstatně zkrátíme. Vynecháme sice některá pozoruhodná místa, ale v této chvíli máme ztrátu 31 km. Poté se rozcházíme a jdeme spát. V noci mě vzbudil šum a praskot. PRŠÍ! Ještě toho trochu. Snad to do rána přejde.

Ráno 6. 7. 1993 úterý

Je strašná zima. Během zahřívání se a chystání snídaně jsme se na základě důkladného studia mapy rozhodli, vynechání kterých míst způsobí zkrácení trasy. Je třeba některá vynechat, abychom eliminovali ztrátu 31 km. Teoreticky se nám celou ztrátu podařilo eliminovat.

Odjíždíme z místa noclehu. Až do Hofu šlo všechno hladce.

Ale tam, podobně jako v Českých Budějovicích, mají zcela praštné značení a ke všemu jednu velkou objížd'ku. Nějakou výpadovkou

jsme po dlouhém motání se, město opustili. Ale podle odhadu světových stran se mi nezdá, že bychom jeli nějak extra správně. Po konzultaci s mapou, orientačními body a kompasem zjišťujeme, že mám pravdu. Takže místo 4 km musíme teď zdolat 30 km. Opět jsme nabrali ztrátu, kterou jsme ráno tak hezky smazali.

Pak jsme najeli na silnice, které vedly převážně z kopců. Jelo se velmi dobře. Až k večeru u města COBUDG nastaly potíže. Všechny silnice vedoucí do města jsou značeny jako silnice pro motorová vozidla a stezky, chodníky ani jiné cesty tu nejsou. Ztratili jsme hodinu hledáním nějaké rozumné cesty.

Po průjezdu městem jsme zastavili u nějakého psího cvičáku a navečeřeli se. Pak jsme jeli dál. Padla tma. Začali jsme uvažovat o noclehu. Zjistili jsme však, že nemáme ani kapku vody. Je 22.30. zazvonili jsme u nějakého baráku a Miky svou němčinou požádal chlapa, co přišel otevřít, o vodu. Chlapovi jsem sice nerozuměl ani slovo, ale podle intonace jsem měl dojem, že bude střílet. Naštěstí nás poslal jen do..., jak nám později Miky přeložil a zabouchl dveře. Kousek dál jsme objevili hospodu a dotankovali tam. Pak jsme opustili vesnici a zajeli do lesa, našli příhodné místo, rozbalili ležení a zalehli.

Ráno 7. 7. 1993 středa

Celý den probíhá nápadně dobře. Samozřejmě to má své stinné stránky. Například fouká protivítr. Ženu nás však, co to dá. Během včerejška a dnešního dopoledne se nám podařilo snížit ztrátu na 15 km.

V době oběda se pokusila Jana spolu s Alicí o převrat. Od samého rána, hlavně Jana, pořád brblala a vše, co jsem řekl, nějak napadala. Vyvrcholilo to tím, že šla Jana s Alicí a Mikym pro vodu a tam je Jana přesvědčila o tom, že právě tady se bude obědovat (těsně za městem na jihozápad, otevřená krajina, návětrná strana, těsná blízkost průmyslové zóny). Když se vrátili, ani se se mnou moc nebavili. Tedy Miky ano, ale ty dvě ne. Akorát mi řekly, že budeme obědovat. Když jsem namítl, že se mi to tu nelíbí, a že bych rád popojel někam, kde nefouká, vůbec se se mnou nebavily.

Příprava oběda byla víc než krušná. Padly na ní 3 náplně do vařiče a doba byla víc než čtyřnásobná. Po jídle jsme se Štěpánkou sbalili a čekali, co nové vedení vymyslí dál. Jestli

pojedu, pakliže ano, tak kam, atd. Nedělo se nic. Po nějaké době Janě došla trpělivost a zeptala se, jestli takhle budem ležet, nebo co. Odpověděl jsem jí, že když přebrala vedení, ať si sama rozhodne, co dál. Pak nastala krátká, ostrá debata, během níž jsme si vysvětlili své pozice, kdo co bude kdy jak a na čí pokyn dělat a podobně. V této době jsme byli nejbližší zániku Expedice. Po vyjasnění situace jsme se přece jen zase sjednotili a dohodli se na pokračování tohoto podniku s původním nastavením pravidel.

Až do večera fouká protivítr a každý si jede nějak tak pro sebe a přemýšlí si. Na moje provozní dotazy však všichni reagují normálně.

Na krajinu, kterou projíždíme padla tma. Zajeli jsme na pole, které těsně sousedilo s lesem, navečeřeli jsme se (náplň do vařiče padla jen jedna) a zalehli. Ztráta činí 18 km.

Ráno 8. 7. 1993 čtvrtek

Můj palubní počítač ukazuje, že jsme ujeli 517 km. Je tedy nutné provést technickou kontrolu a odstranit vzniklé závady. Celá akce proběhla ke spokojenosti všech zúčastněných. Všechno jsme promazali, utáhli a opravili. Nejhuř dopadl Miky. Na jeho kole bylo povoleno i to, co povolit vůbec nejde. Ale i jeho stroj jsme připravili na dalších 500 km a vyrazili jsme.

Dnešní den proběhl v naprostém klidu, jelo se velmi dobře, orientace byla skvělá, lid podél silnic přívětivý, terén dobrý, co si víc přát. Jelo se tak dobře, že jsme šli spát v 0.30, urazili jsme 114 km. Ztráta je smazána.

Ráno 9. 7. 1993 pátek

Za včerejšek jsme vyhlásili Mikyho za „LEMPLOŇ DNE“. Stalo se toto: Jel za Štěpánkou a z mně nepochopitelného důvodu o ni zavadil předním kolem. Pak mi celkem ladně spadl do cesty. Následovala srážka a můj pád. Nestalo se nic vážného, protože se mi povedlo se z velké části vyhnout a dopadnout mimo. A tak jsme mohli po drobných opravách za půl hodiny pokračovat.

Dneska jsme konečně dosáhli břehů Rýna. Vykoupali jsme se, umyli se, poobědvali,

natrhali spoustu ostružin, odpočinuli si a po třech hodinách jsme se jali bloudit Mainzem.

Je to tu docela pěkné. Místní obyvatelé nás však prostřednictvím Mikyho ubezpečili, že podle Rýna se dá pokračovat jen po polní cestě. Řekli jsme si, že teda proč ne. To jsme si dali! Povrch byl z velké části z mocné vrstvy šterku, který byl pro kolo téměř nesjízdný. Kde nebyl tento povrch, byly kameny a ztvrdlá hlína. Zkrátka, jelo to moc báječně. Následky se brzy dostavily. Díky nárazům a natřásání, se mi v brašně otevřela krabice s mlékem. Zaplavilo mi to úplně všechno v části s technikáliema. Především mě uvádělo do varu, že se učila plavat moje vysílačka. Kromě toho bylo jasné, a později se to potvrdilo, že se v brašně usídílí neodstranitelný smrad.

Mimo tuto událost tu byl také klad v podobě spousty malých sadů a v nich šlo sezobnout kde co. Od jablek, přes višně, po blumy. Strašně jsme se přežrali a museli jsme notnou chvíli trávit, abychom mohli pokračovat.

Tímto terénem jsme jeli ještě 15 km. Konečně na silnici! To je paráda. Jedeme dál. Začíná padat tma. S nocležištěm je to na houby. Vpravo teče Rýn, vlevo jsou skály. V jednom místě byla skála přecijen ustoupená a tam jsme se ubytovali. Při rozbalování nocležných předmětů jsem přišel na to, že mi v brašně s potravinami praskla plastická lahvička s citronovým

koncentrátem. Díky tomu je kromě konzerv zničeno úplně všechno. Byl jsem nucen zlikvidovat suroviny v hodnotě 220 Kč. A ke všemu začíná pršet.

Ráno 10. 7. 1993 sobota

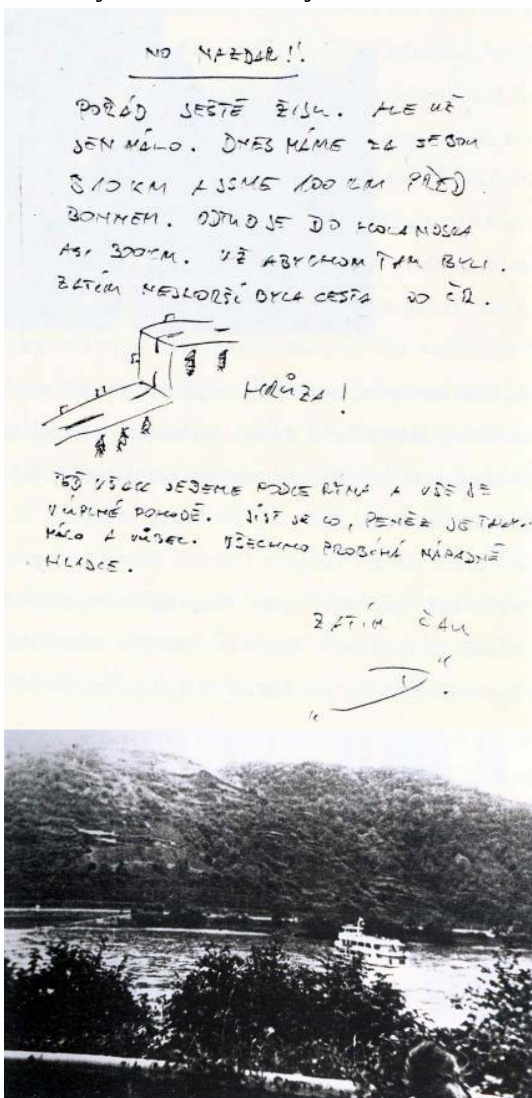
Po probuzení shledáváme, že pořád kape. Odjíždíme bez snídaně, abychom stihli otevřený krám. Cestou jich moc není, zato jsme našli poštu a na všechny strany poslali oznámení, že stále ještě (bohužel) žijem.

Pořád je mokro a nevlídno. Všude jsou kaluže a je zima. Čas je pořád blíž k poledni a my stále ještě nemáme nakoupené potraviny na víkend. Tady to totiž chodí tak, že v poledne zavírou a otevrou až v pondělí v 7 hodin ráno.

Jedeme pořád podle Rýna. Začíná se vyjasňovat a ani zima už není tak velká.

Na obou březích Rýna jsou poměrně často k vidění zbytky různých hradů, tvrzí a hlavně je tu spousta vinic.

Těsně před polednem jsme dorazili do malého městečka, kde jsme konečně našli několik

krámků s jídlem a doplnili zásoby. V mém případě šlo o obnovení... V blízkém parčíku jsme se pak pustili do oběda.

Jedeme dál. Nejbližší město je KOBLENZ, kam jsme dojeli bez problémů a dál pak BONN. Koblenz je však město začarované a vedou odtud jen dálnice a motorovky. U benzínky jsme však natrefili na cyklonauta a přiměli ho, aby nás vyvedl ven směrem na Bonn. Jak to najednou jde, když se ví kudy!

Miky učinil důležitý objev: JEDOU-LI DVA CYKLISTI PROTI SOBĚ, LHOSTEJNO V JAKÉ VZDÁLENOSTI, VŽDY FOUKÁ OBĚMA SILNÝ PROTIVÍTR.

Janin dodatek: JSEM-LI JEDNÍM Z CYKLISTŮ JÁ, SEČÍTÁJÍ SE OBA PROTIVĚTRY A DVOJNÁSOBNOU SILOU FOUKAJÍ PROTI MNĚ.

Jinak vše běží jak má, neděje se nic mimořádného. Večer opouštíme Rýn a držíme se západně směrem na Bonn.

Záběr z vesnice těsně před Bonnem.

Miky se chystá vyplivnout pecku od ukradené blumy.

Do Bonnu jsme dorazili v době, kdy houstlo šero a na nebezpečných místech se začínaly rozblikávat výstražná světýlka. Bylo tedy nanejvýš vhodné začít se shánět po noclehu. Po několika dotazech nám místní ukázali cestu, kudy opustit město západním směrem. Nevím jak ostatní, ale já jsem byl překvapen tím, jak je

Bonn malé město. Vždycky jsem si představoval metropoli SRN jako ohromné velkoměsto, kde sídlí úřad vlády a ono je to o málo větší, než Hradec Králové.

Těsně za městem jsem objevil malý višňový sad a za ním loučku. Tady budeme spát. Rozestavili jsme ležení a šli na průzkum. Našli jsme žulové tvarovky zámkové dlažby, které jsme použili jako závaží místo zatloukání kolíků, protože je tu velmi měkká hlína a kolíky v ní nedrží. Potom vedle skládky tvarovek Miky objevil nějaké hadice. Takové, jako bývají u hydrantů. Poté jsme ještě trochu zplundrovali sad a šli spát.

Ráno 11. 7. 1993 neděle

Snídáme, zvolna balíme a cpeme se višněma. Kolem desáté přišel patrně majitel sadu a loučky, kde jsme spali a začal nám vysvětlovat, že máme po sobě uklidit ty tvarovky, jinak se mu při příštím sekání zničí sekačka a naznačil nám, že máme zmizet. Kdyby věděl, že jsme mu sežrali značnou část úrody, asi by nás hnál rovnou.

Nastal neobvyklý úkaz. Miky nás začal popohánět a sám byl velmi rychle připraven k jízdě. Nezkoumal jsem proč a také jsem nepřidal. Také holky byly neuvěřitelně rychle připraveny. Uklidili jsme po sobě a odjeli. Odjezd to byl vskutku bleskový. Od příchodu majitele po rozjezd 10 minut. To je nevídané...

Teprve teď, když jedeme a jsme dostatečně vzdáleni od nocležiště, vyjevil Miky plnou pravdu. Řekl doslova: „já jsem byl ráno „za rohem“ (na záchodě) a trochu jsem mu ty hadice posral.“ Už chápu tu neuvěřitelnou rychlost, s jakou měl sbaleno.

Pokračujeme v cestě. Je pěkné počasí, nic zvláštního se neděje, ranní urychlený odjezd je dávno probrán do všech detailů i s tím, co by asi majitel udělal, kdyby na to přišel.

Kolem druhé odpoledne jsme se naobědvali a jedeme dál. Blížíme se ke křižovatce s kruhovým objezdem. Kontroluji silnici kolem sebe. Jedu poslední, nic zvláštního se neděje. Můžu se tedy věnovat dodatkovým tabulkám pod značkou kruhového objezdu, abych zjistil, kam chceme odbočit. Značení tu mají opravdu dobré, takže se zas můžu věnovat silnici a jízdě. Jenomže pozor: Alice je téměř na hranici křižovatky, Jana je kus za ní a skoro stojí. Miky zajíždí s obrovskou snahou zastavit na krajnici mimo asfalt, při

čemž zavadil o stojící Janu. Štěpánka nestihla zareagovat a najela do Mikyho a padá přes řídká doprava na travu. Její kolo dopadá přímo přede mě. Snažím se uhnout doleva. Jenomže v protisměru jede auto. Manévr беру zpět, brzdy mám na doraz. Palubní počítač ukazuje rychlost 25 km/h. Svým předním kolem najíždím sečně do zadního kola ležícího Štěpánčina bicyklu. Zastavuji se až v oblasti šlapacího středu. Auto v protisměru je teď vedle mě. Nemám kam vystoupit. Padám doprava do vší té změti pode mnou. Ještě jsem si všiml, že letím na vzhůru trčící pedál. O chvíli později zjišťuji, že ležím mezi haldou železa a že se rozhoukala moje siréna. Zároveň mnou projela ostrá bolest v oblasti vnější části pravého stehna. Pokouším se vstát a zrušit ten hrozný zvuk, linoucí se z mého kola. To se mi podařilo. Odkudsi zespoda stoupá černý hustý kouř. Přehrávač na mém kole pořád hraje. Štěpánka stále leží vedle krajnice pohozená, jak dopadla. Ale pohnula se. Už nám jde na pomoc Miky. Štěpánka se otočila na bok a pokouší se vstát. Také vstávám. Musíme co nejdříve dostat pryč nádrže s lihem do vaříčů od toho, co tam někde dole hoří. Chápu se svého kola a snažím se jej odcloumat ze silnice. Teprve když přiskočil Miky, podařilo se nám oddělit obě kola od sebe. Strašná bolest z pravé strany. Štěpánka už stojí. Dopadám přesně k jejím nohám. Už je tu Alice s Janou a odklízí je ze silnice Štěpánčino kolo, ze kterého se pořád ještě hustě kouří. Miky první pochopil, že musí bleskově sundat a odhodit bagáž, kde je umístěna nádrž s lihem a fofrem to udělal. Znovu se pokouším vstát, ale ta bolest je silnější. Dopadám zpět na travu.

Vpravo za pásem trávy je od silnice svažující se stráňka porostlá keři a pod ní vede polní cesta. Vydávám pokyn, že se všechno má přetahat dolů k cestě. Je mi nějak nedobře od žaludku a vstát se mi už vůbec nedaří. Aspoň jsem se posadil.

Zastavila u nás sanitka. Hned se ptali, jestli něco nepotřebujeme. Miky jim na můj pokyn řekl, že máme akorát nějaké technické potíže. A oni hned, že Češi, sláva, družba a ahoj. S tím odjeli.

Všechno, kromě mě je přestěhováno dolů. Smýkám se po trávě jako plaz. Sesoukal jsem se dolů a teprve teď naplno viděl rozsah škod. Moje kolo má trochu nakřivo řídká, přehrávač stále hraje, což není tak hrozné. Zato ze Štěpánčina kola jde smrad

spáleniny a hlavně její zadní kolo je asi tak ve třetině průměru ohnuté pod úhlem asi 30°. To je zlé. Ke všemu ta bolest!

Chvilí odpočívám a nabírám sílu. Ostatní různě postávají a Štěpánka nabírá do breku. Různými dotazy jsem se snažil zjistit, jestli jí něco není. Řekla mi, že se jí nestalo nic, akorát chvilku trvalo, než si uvědomila, kde je nahoře a kde dole a proč leží, když před chvilí ještě jela. Vydal jsem pokyn, aby poškozené kolo odstrojili a dali ho blíž ke mně, abych se mohl podívat, jak moc je poškozené. Než tak učinili, provedl jsem vnitřní kontrolu sama sebe s tímto výsledkem: nic mi není až na tu bolest v pravém stehně. Ted' to ke všemu ještě oteklo.

Přinesli přede mě poškozené kolo. Je to zlé, ale pokusíme se s tím něco udělat. Pak už jsem jen říkal, kdo má co udělat, kde k tomu sežene nástroje a potřebný materiál.

Pomocí všeho možného, včetně velkých kamenů, které byly použity jako opěrky a buchar, se po tříhodinovém úsilí všech podařilo docílit pojízdnosti Štěpánčina kola. Je schopné jet, řadit, brzdit, zatáčet, ale Štěpánka si nerozsvítí. Ten hustý černý kouř, to hořely její baterie.

Pak jsem poslal Mikyho pro vodu a holky na průzkum. Vrátily se za chvilí, že našly místo na nocleh. Prý je to asi 200 metrů daleko. Není to sice moc, ale jak to udělat, abych se tam

dostal. Až do teď jsem ležel a každý, byť sebemenší pohyb, mě strašně bolel. Vůbec si nedokážu představit, jak těch 200 metrů zdolám. Holky mi pomohly vstát, přistrčily ke mně můj velocipéd, opřely mě o něj a všemožně mi pomáhaly s pomalým pohybem vpřed. Strašně mě to bolelo, protože jsem poslal Alici s Janou do místa noclehu ať připraví terén a Štěpánka bude dozírat, abych při své závratné rychlosti neminul nocležišť. Pak jsem se těžce opřel o svého železného oře a za nějakých 20 minut jsem byl na místě. Terén byl připraven a tak jsme se pustili do stavby do tzv. řadového pětidoupeře. To je takové, kde kola stojí vedle sebe na vzdálenost šířky plachty. Místo a provedení řídily Jana s Alicí. Já jsem jen dával pokyny který díl kam a tak. Štěpánka připravila naší část a nějak udělala, že při opatrném uléhání jsem shledal, že je dnes měkčeji, než jindy. Ulehl jsem, našel si ideální polohu, kdy mě poraněné místo bolelo nejméně a začal se hrabat v mapách. Vypočítal jsem, že pokud budu zítra jízdyšopný, vyjde nás tahle sranda na ztrátu 40 km. Dostal jsem najíst a doporučili mi, abych se pokusil usnout.

Nápad to byl báječný, bohužel realizovat nešel. Celou noc jsem zlehka podřimoval a v době, kdy už jsem přestával vnímat bolest, sebou Štěpánka divoce trhla a trefila se do mě kolenem. V tom momentě jsem si připadal jako v planetáriu. Těch hvězdiček! Do rozednění se mi už usnout nepodařilo.

Ráno 12. 7. 1993 pondělí.

Těsně po rozbřesku začalo pršet. To jsou prima vyhlídky. Měl jsem v úmyslu vstát a dojít si „za roh“. První část jsem provedl za obětavé účasti Štěpánky, s odskotačením „za roh“ a s úkonem samotným jsem si pak poradil sám. Ale byla to honička! Zjistil jsem při tom, že se dokážu pohybovat bez opory. Na jízdu to však nevypadá. Kromě toho prší.

Po této procházce jsem zcela vysílen usnul. Probudila mě Štěpánka, jestli nechci něco k jídlu, že je jedenáct hodin. Jídlem jsem nepohrdl. Pohled ven mě však skličoval. Mimo náš příbytek leje. Nebýt toho, že si pro svou ložnici Jana s Alicí vybraly místo, kdy obvykle asi teče řeka, mohl bych říci, že jsme v suchu.

Když jsem dojedl, začali jsme rozebírat situaci. Dospěli jsme k tomuto závěru: je neveselá. Až přestane pršet, pokud přestane, pokusíme se jet dál. Použijeme při tom „jízdu na šňůře“, což je

umění, kterému jsme se naučili před dvěma roky a v praxi jej už několikrát použili. Tehdy jsem byl tahač já a Olda a vlečená byla Lena. Dneska pojedu na špagátě já, o tah se budou střídat ostatní.

Před polednem přestalo pršet. Naobědvali jsme se, sbalili svých pět švestek, a krátce po čtrnácté hodině se dali do pohybu. První jela Alice, za ní jízdní souprava (Štěpánka – tahač, já – vlečák), dále Miky a úplně vzadu Jana. Po třech kilometrech nastalo přepřahání - vezu se za Alicí a do vesnice ZUPPLICH (námi přeloženo jak o CAPLÍK) mě vtáhla Jana. Celkem jsem ujel na lasu 14 km. Bolí mě z toho celej člověk.

V městečku jsme nakoupili, najedli se a pokračovali v jízdě. Během vlečení jsem se pokoušel poškozené části těla rozhybat, což se do určité míry podařilo a jsem tedy schopen samostatné jízdy. Ne nejrychlejší, ale jedu. Držíme se trasy, všechno jde hladce.

Večer jsme se utábořili u GEILENKIRCHENU, umyli se ve zdejší říčce, ostatní ukradli dva stromy jablek, zalehli jsme a já jsem prohekal druhou noc. Ztráta je právě teď 72 km.

13. 7. 1993 úterý

Na hranice zbývá 60 km. Vyrážíme. Souhrnem: Mikymu se uvolnil hák na přední brašně, ta mu spadla pod kola a on si namlátil kokos. Jana si ztěžuje na špatné jízdní vlastnosti svého kola, závalu jsme nenašli. Provádíme další pokus o znormálnění chodu přehazovačky na kole Alice. Štěpánce trochu hází poničené zadní kolo a z elektriky nejde nic. A mě už třetí den bolí natlučené stehno. Celková bilance nic moc.

Ted' jsme podle domorodé důchodkyně 4 hodiny od Holandských hranic (což je v přepočtu asi 16 km).

16:12 PŘEKRAČUJEME HRANICE MEZI SRN A HOLANDSKEM.

To, že jsme v Holandsku potvrzuje nápis na dodatkové tabulce pod dopravní značkou. Jinak bychom na to vůbec nepřišli. Zajeli jsme do lesa a posvačili. Pak jsme udělali bludné kolečko kolem prvního Holandského města (14 km). Poté jsme přijeli k přívozu, na který jsme neměli finance. Zatím totiž nemáme peníze, které by zde platily. Kromě toho jsme do téhle země přijeli jinudy, než jsme chtěli, čímž jsme minuli plánovanou směnárnu.

Od přívozu se zase motáme po silnicích až do jakési díry,

kde bereme vodu. Ani takto jednoduchá záležitost se neobešla bez zážitku. Místní žena, když chtěla naplnit láhev, urvala kohoutek ze zdi. Proud vody zasáhl Janiny boty. Zdá se, že asi už nikdy neuschne. Naposledy byla zavlažena předevcírem, když si s Alicí ustlali na dně řeky. Tehdy Janě boty plavaly. A nemyslím si, že by od té doby uschly. Ale pravda je, že teď jsou namočený čistou vodou.

Potom vše probíhalo relativně normálně. Až na to, že celou skupinu zdržují tím, že nemůžu jet rychleji. S houstnoucím šerem jsme se utábořili. Jsme unaveni, ani nestavíme doupě. V noci pochopitelně začíná pršet. Se Štěpánkou stavíme improvizaci na téma stan, ale ne moc zdařilou. Ostatní se jen přikrývají plachtami. Těsně před rozedněním stavíme regulérní doupě, protože nám začaly vlhnout spacáky.

Ráno 14. 7. 1993 středa

Další, kdo se probudil je Miky. Doporučuji mu rovněž stavbu doupěte. Chvilí přemýšlí a pak staví. Pak i holky přistoupily na to, že bude lepší postavit příbytek. Potom ležíme a všichni si stěžují, jak jsou na tom špatně. DOBŘE JIM TAK!!! Kdyby nebyli lenochodi, tak by se jim to nestalo.

Smutné je, že máme zásoby asi tak na 24 hodin. Trojice ani to ne. A hlavně nemáme ani žbrdlík ve zdejší měně. V plánu sice byla výměna platidel, ale tím, že jsme do země vjeli jinudy a jindy se plán nepodařilo realizovat.

Vyjíždíme v 16:40. Pořád je pod mrakem. Ano, déšť nás opravdu chytil. A kromě toho měli zavřeno ve směnárně. V půl deváté prší tak, že musíme zastavit.

Zajíždíme do nějaké garáže. Majitel nás však po dlouhém těžkém vyjednávání vyhodil. Přes silnici je statek. Zajíždíme tam. Po složitém jednání v anglo-německém jazyce nás nechali spát v přístřešku pro polní techniku. JEŠTĚ NIKDY JSEM NESDÍLEL LOŽNICI S TRAKTOREM! Ustlali jsme si na valníku, který jsme nejdříve vyčistili. Vládne tu bordel jak u Kopřivů na zahradě. Uléháme, usínáme. Ztráta k tomuto okamžiku činí 107 km.

Ráno 15. 7. 1993 čtvrtek

Vzbudil jsem se před sedmou a zvolna začal budit ostatní.

V 7:20 dospěla Alice ke strašnému zjištění: Nějaké zvíře vytáhlo bochník chleba z Mikyho otevřených brašen, ožralo jej ze všech stran a pak jej nechalo ležet na mokré trávě. Velmi důrazně jsem Mikymu vysvětlil, že zipy na bagáži jsou od slova ZAVÍRAT!

Po snídani sestavené z trapných zbytků potravin, které nám nic nesežralo, odjíždíme. Urazili jsme 29 km a zastavili ve městě OSS. Vyměnili jsme část marek za zdejší platidla (Gulden) a začalo pršet. Nakoupili jsme potraviny, doplnili vodu a všichni, kromě mě, šli stopovat kamiony jedoucí do Amsterdamu. Mně bohužel stále ještě dělá značné problémy chůze i stání. Nálada je pod psa. Nepodařilo se stopnout nic. Prší víc než hodně.

Dojeli jsme ke komplexu budov nějaké továrny. Mají tu jedinou stříšku u vchodu, jinak jsou všechna stavení úplně hladká. Po hodině moknutí a mrznutí na mě přišel dopal. Chytil jsem pod křídlem Štěpánku (abych se měl o koho při chůzi opírat) a šli jsme na průzkum. Našli jsme prostor pod rozbitým návěsem a přístřešek pro kola. Oboje v případě nouze použitelné, ale fouká sem. Sdělili jsme to ostatním a šli na další průzkum. Našli jsme malý domek. Pomocí Mikyho jazykových schopností a zoufalého vzezření jsme přesvědčili obyvatele, aby nás nechali přenocovat. Kromě toho se s náma moc nebavili, usušili nám věci (automatická sušička), nakrmili nás (hranolky s kečupem + čaj), pak přišel syn majitelů (20 let) se svou tlupou a vzali nám kola do opravny, kterou provozují. Když skončil rozruch, sesedli jsme se v obýváku a pustili se do mezinárodní konverzace. Majitelé se ukázali být vzdělaní a informovaní o dění v naší zemi. Zajímal je zejména náš prezident Václav Havel. A tak se řeči vedly (ruce, nohy, xichty, zvuky a tu a tam nějaké slovo) a čaj tekla a nějak to přišlo, že byla půlnoc. Místní nás zavedli do podkrovního pokojíku a popřáli nám dobrou noc. Ztráta nyní činí 128 km, což jsou dva přejezdové dny.

Ráno 16. 7. 1993 pátek

Po klidné, suché a teplé noci nás nasnídali a odeslali pro kola do opravny. Pan syn se opravdu snažil. Máme dotažené všechny šroubky, seřízené řazení, vyměněné špalky brzd, ale to hlavní, vyměnit Štěpánčino poškozené zadní kolo, se mu nepodařilo. Než se pak ještě vypovídalo vše kolem bylo najednou 12 hodin. Rozloučili jsme se, nastavili kola a vyrazili na nákup a

polední jídlo. Po něm už doopravdy jedeme. Je 14 hodin. Od Amsterdamu jsme 80 – 100 km.

Proplétáme se mezi políčky podle xeroxované mapy, kterou jsme dostali na cestu. Jede se dobře. Až do okamžiku, než jsme narazili na sad s blumami. Nezbylo nám, než zahájit sklizeň. Tedy ostatním. Já jsem nedokázal přelézt plot.

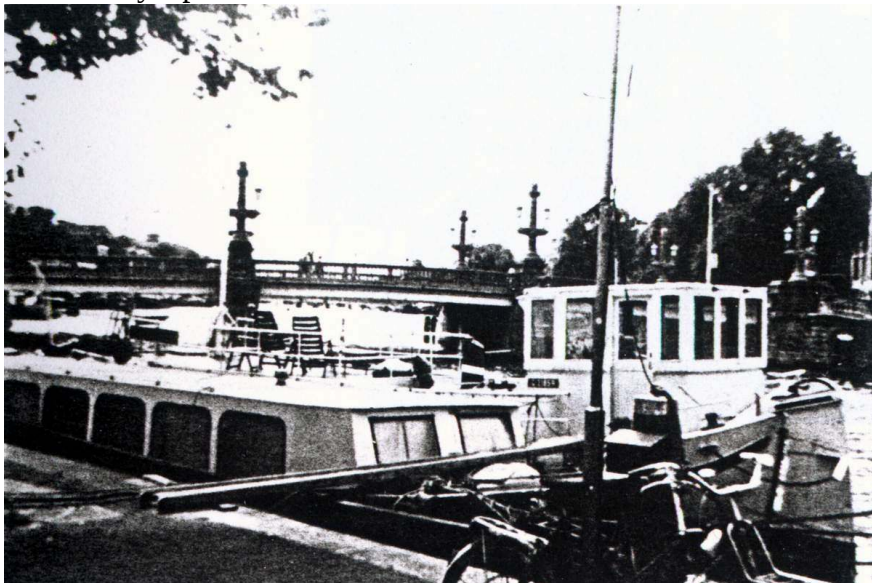
Po přežrání se pokračujeme. Vše jde hladce. Setmělo se. A teď: Ve městě DEN DOLDER někdo rád vtipkuje. Stezky jsou tu značené proti sobě a tudíž nesmyslně. Ani místní obyvatelé nás nedokážou poslat správně.

Po nějaké době jsme se vymotali sami a ocitli se na silnici, kterou jsme si původně vyhlédli v mapě. Jedeme po ní a ukazatele nám sdělují, že máme zdolat ještě 25 km. Pokračujeme až do místa, kde je napsáno Amsterdam 4 km. Tady rozbalujeme nocleh. Jsme v nějakém parku, či co to je. Je tu velmi měkká půda, ndržej v ní kolíky. Trojice se rozhodla, že doupě stavět nebude. Já jsem přesvědčil fyziku i s jejími zákony, že naše doupě stát bude! Vyplatilo se. Nad ránem zase přšlo.

Ráno 17. 7. 1993 sobota

Probudil jsem se v 9:00. Potom proběhly obvyklé procedury a jedeme. Všechno jde velmi dobře. 12:00 – právě jsme vjeli do

AMSTERDAMU. Zaparkovali jsme kola, vyměnili další část marek na Guldeny a prohlíželi si město.

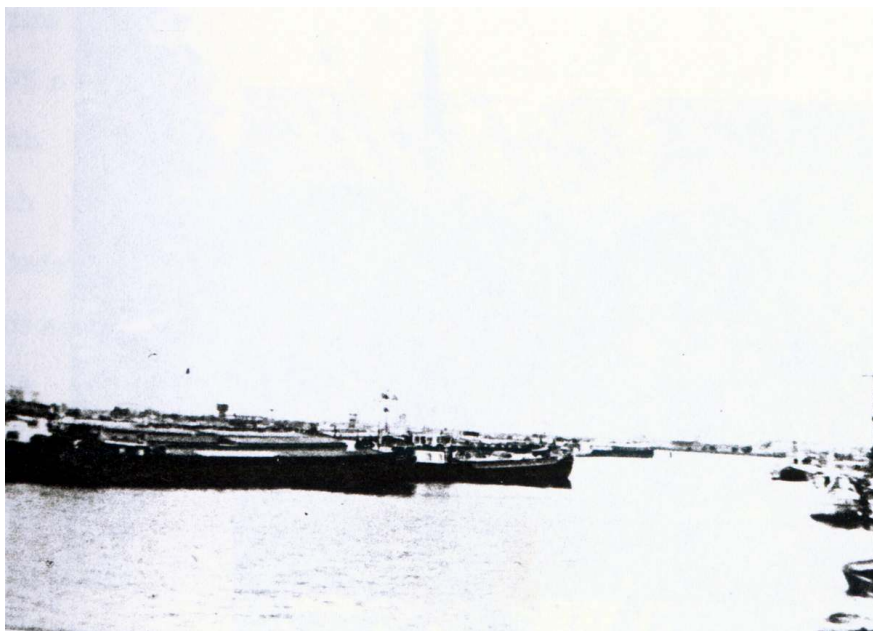
U tohoto mostu jsme zaparkovali kola

Amsterdamská pěší zóna.

**Stará zástavba – dům je opravdu nakřivo nová
zástavba.**

Pohled na přístav.

Štěpánka (tmavý flek vlevo dole) a hejno remorkérů.

Obědváme v 17:00 na nástupním molu pro exkluzivní vyhlídkové lodě.

Nelekejte se, to není realita, to jsme se nachomýtlí k natáčení filmu.

Odjíždíme ve 20:00. Cesta nás vedla na HAARLEM a dál západně, pořád k moři. Místy jedeme pod úrovní hladiny kanálů a to údajně až 6 metrů pod hladinou moře. Do HAARLEMU jsme přijeli ve 22 hodin. Je teplo, tma a nikdo si nás nevšímá.

Po chvilce zmateného popojíždění jsme našli další cestu a opouštíme město. **23:00 KONEČNĚ MOŘE.**

Smutné je, že díky tmě téměř nic nevidíme. Miky šel na průzkum pláže. Vrátil se a nedoporučil nocleh v této oblasti. Je to tam prý placené a kromě toho tady strašně fouká vítr. Kousek se vracíme a nalézáme úžasné místo k ubytování. Je to sice koňský cvičák, ale z velké části je to zašité za větrem a dokonce mezi stromy.

Avšak stavba příbytků se ukázala být poněkud svízelná. Všude je tu písek. Ani nepřemýšlíme o tom, že bychom použili kolíky pro stabilizaci doupat. Musíme na to jinak. Miky to vymyslel. Přivlekl dvě břevna z parkurové překážky, položil je podél kol z obou stran a stabilizace je na světě. Stačilo šňůry pod břevny podvléct a zajistit a je to. Je však teplo a tak nenatahujeme plachty, jen je necháváme připravené pro případ nouze.

Ráno 18. 7. 1993 neděle

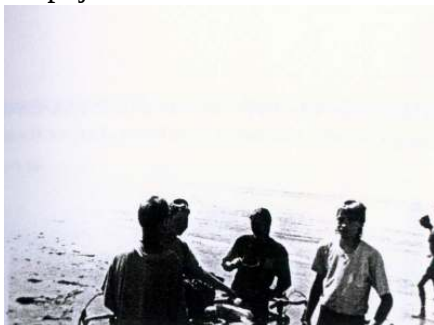
Probudilo mě teplo a příjemno. Koukám, že stejně se vede i Štěpánce.

Po ranních činnostech balíme a jedeme po trase někam na pláž. Je krásný slunečný den. Než jsme opustili nocležiště, důkladně jsme prozkoumali cedule, kterých je tu jak naseto. Ano, již včera jsem si všiml nápisů, které oznamovaly, že se nacházíme ve státní rezervaci. Byli jsme však dobře zašití a odhalení nehrozilo.

Vracíme se skoro až do HAARLEMU. Mají to tady tak pitomě vymyšlené, že to jinudy projet nejde. Setkali jsme se tu se zvláštností: vede tu silnice, vedle stezka pro cyklisty, vedle stezka pro koně a vedle toho všeho chodník převážně pro chodce.

Popojeli jsme 18 km a zabloudili k pláži. Zastavili jsme až u samé vody. Dál to bez lodě nejspíš nepůjde.

Jo! Jsme tu!

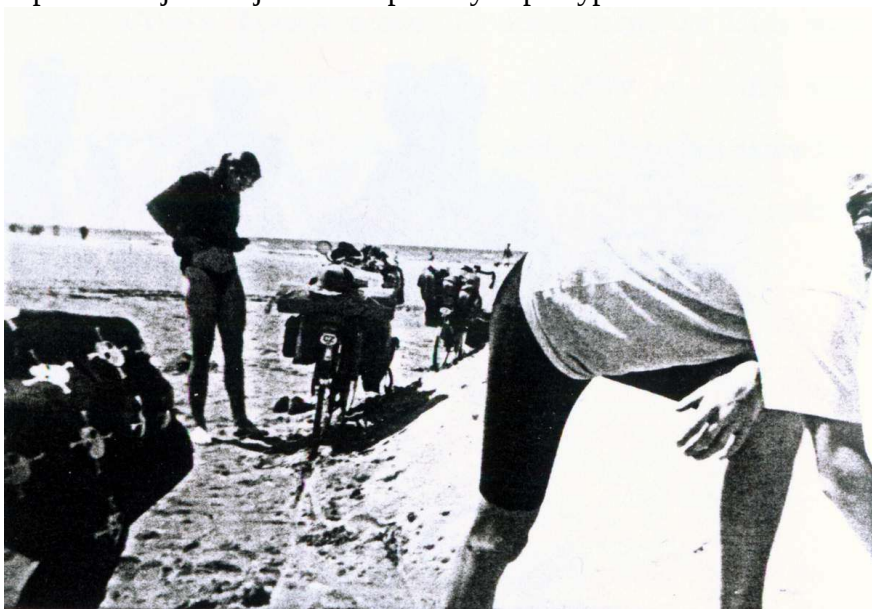

Moje kolo opravdu plavat neumí...

Všem zvolna dochází, kde jsme.

Když jsme se dostatečně vynadívali na moře a okolí, zaparkovali jsme u jednoho z písečných přesypů.

Zaparkovat v písku opravdu není jen tak.

Pak jsme se koupali, váleli se na sluníčku a vůbec bylo dobře.

Akorát dívky zase nadávaly na plavky a tak každá odložila vše, co se jí nechtělo mít na sobě. Nikdo se nad tím nepozastavuje, protože je to tu normální.

Téměř v pravé poledne (15:30) jsme dostali hlad. Z toho vyplynula potřeba postavit kuchyň, která odolá místním větrům.

To, jak sami vidíte, uskutečňuji já.

Pak bylo zase dobře. Teplo, až horko, vítr, moře.

Večer jsme zalezli mezi duny,

postavili příbytky

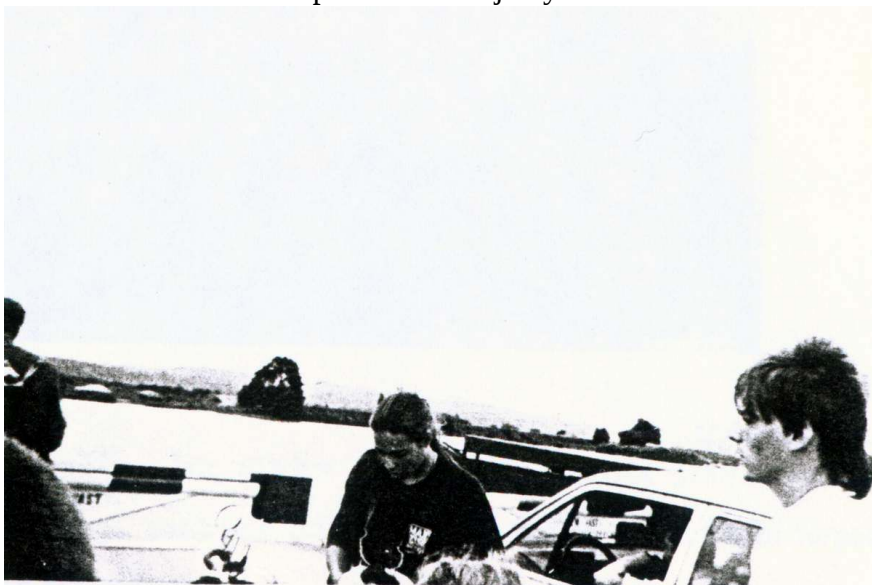
a začalo pršet. Několikrát za noc jsme překotvovali plachtu, protože ač se to zdá neuvěřitelné, kolíky v plážovém písku nedrží.

Ráno 19. 7. 1993 pondělí

Počasí stojí za... Balíme a jedeme jinam. Pokusíme se dojet až na hráz.

Krátce po poledni došlo k rozpadu trojice. Alice s Janou nechtějí živit Mikyho a tomu se nelíbí styl stravy „pseudomakrobio“ a množství krmě, které mu je přidělováno. Holky jsou na něj vyloženě hnusný. Chtějí na něm absolutní vyrovnání financí a náhradu za to, co nakoupily v Praze. A to přes to, že od začátku mají společný rozpočet a Miky byl se mnou v Praze nakoupit a pak dal vše do společných zásob trojice. Obě dívenky bez řečí nabízené zkonzumovaly a teď chtějí proplatit to, co koupily samy a nechutná jim to. Navíc mě trochu mate, že mají zásoby z Prahy. Při nehodě s chlebem ve statku jsem měl dojem, že daly vše na společnou hromadu celé výpravy. Asi tomu tak nebylo... Dál to pitvat nebudu.

Jedeme. Je střídavě pod mrakem, jede se docela dobře. Ke zdolávání vodních toků používáme trajekty.

Odpoledne se počasí zlepšilo a tak se jede velmi dobře. Akorát jsou všichni nějak zamlklí.

Přesunujeme se podél pobřeží na silnici, která je chráněna hrází. Má proč. Hladina moře je zde asi o 4 metry výš než terén za hrází.

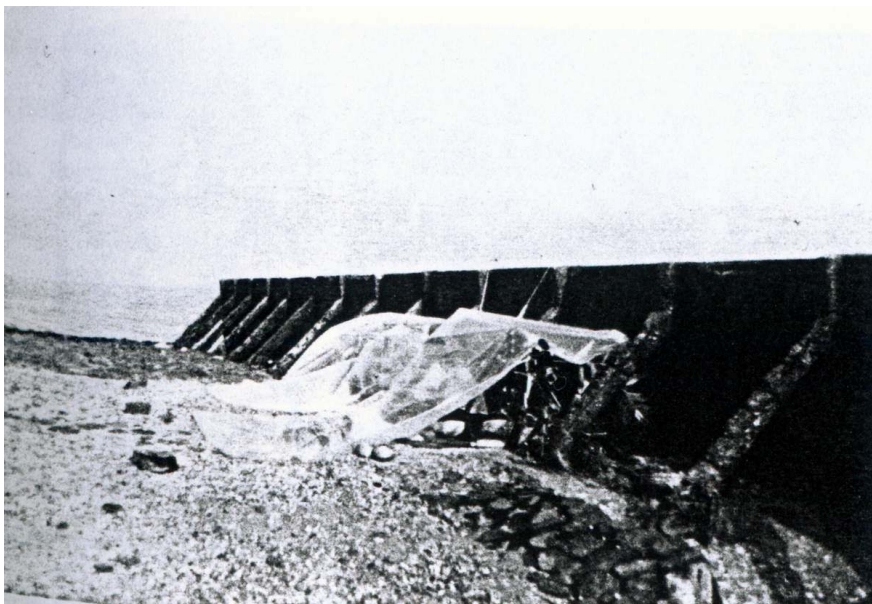

Hloupé je, že jsme si zase zajeli. Pouhým okem je patrný rozdíl mezi mapou a skutečností. Ale nevadí. Ve 23:10 jsme v DEN OEVERU, což je poslední vesnice před nájezdem na umělou hráz mezi mořem a zátokou. Hledáme nocleh.

Po chvíli váhání budujeme ležení na hrázi s využitím místní opěrné zdi. Musím přiznat, že cca 30 cm od hladiny moře jsem ještě nespál. Přičemž uvedená vzdálenost není svislá, ale vodorovná.

Stavba doupat zase nebyla jen tak. Hráz je sestavena z kamenů, tudíž použití kolíků je naprosto vyloučené. Sehnali jsme proto větší kameny, uvázali je u kolíků jako zátěž, a oba na kratší části plachty přehodili přes zeď. Druhé dva jsme zajistili proti posunutí dalšími kameny a máme nádhernou šikmou střechu. Rozložili jsme spací propriety, povečeřeli a zalehli.

Kolem druhé v noci nám do plachet udeřil silný vítr. Během okamžiku nám rozmetl naše přístřešky a vůbec ho nezajímalo, že na konci plachet jsou těžké kameny. Jakmile poslední plachta odvlála i s kamenama v dál, začal vydatný liják. Během chvilky máme mokré úplně všechno. Moje a Štěpánčino doupě vydrželo díky pečlivé přípravě stavby (jako vždy) nejdéle. Stačilo jen viset na šňůrách a voda se k nám dostávala podstatně méně. Ovšem až do okamžiku, kdy moře obteklo zeď a přišlo nám naproti odspoda. V tom okamžiku to Štěpánka vzdala a já sám jsem šňůry neudržel.

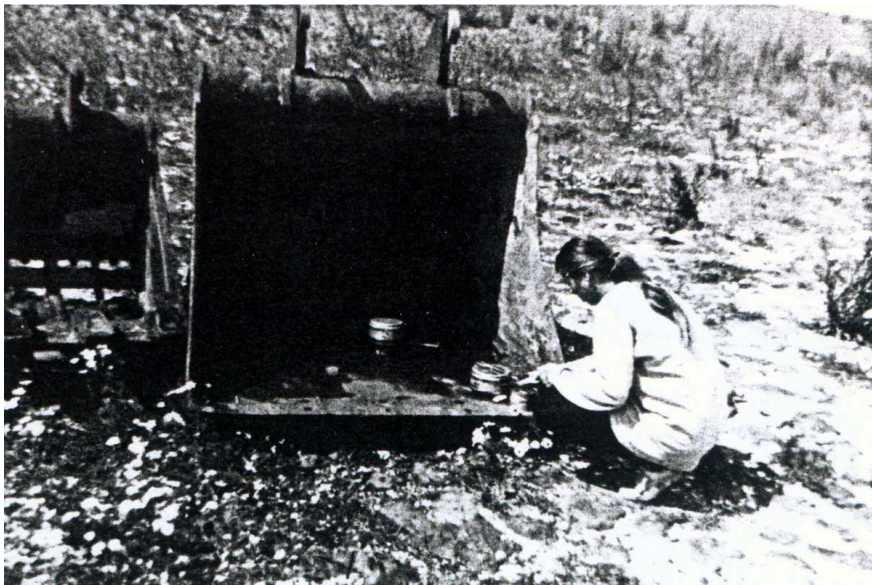
Ráno 20. 7. 1993 úterý

Je zima. Rozebíráme trosky, vyléváme vodu. Kolem deváté nesměle vysvitlo slunce. Rozkládáme všechny věci na hráz a sušíme se.

To všechno jsme opravdu přivezli?

Kolem poledne jsme si v jediném závětrném místě připravili oběd.

Už jste někdy na oběd použili lžíci od bagru?

Během přípravy oběda se zvedl vítr a nad mořem se začala formovat mračna. Bleskově balíme a odjíždíme. Stále ještě neprší, ale vítr je strašný. Ploužíme se vesnicí a hledáme nějakou použitelnou střechu, kam by se dalo zalézt. Nic takového tu však nemají. Jedeme jinam. Jana objevila rozestavěný dům, kam neprší. Zalezli jsme dovnitř a rozložili se v místech, kam nefoukalo. Uvařili jsme si teplé jídlo a chystali se zalehnout. V tom přišel majitel domu a že prý máme 10 minut na opuštění domu, a že jde volat policajty. Ustupujeme hrubému násilí, balíme a odjíždíme.

Prší. Dojeli jsme k dálnici (cca 150 m) a uvažovali, že se uložíme pod mostem. Myšlenka je to zajímavá, ale je nutné vzít v úvahu, že fouká silný vítr, a že právě zde dochází k dalšímu nárůstu rychlosti proudění. Jednoduše řečeno, pro zimu se tu nedá existovat.

Jedu s Mikym na průzkum. Nenašli jsme nic, zato jsme navštívili zbytky opevnění z roku 1932. Šlo o betonový bunkr – opěrný bod. Pro nocleh nevhodný. Je tu strašný smrad, zima, tma a po kotníky vody. Vracíme se. Kousek od mostu je lesík. To je to pravé místo! Z části je krytá náspem dálnice a je dostatečně hustý. Nefouká sem a je tu klid. Jen se těšíme, až sem někdo přijde,

prohlásí, že je to tu jeho a že máme zmizet. Ještě než jsme zalehli, šli jsme všichni navštívit pevnůstky, kterých je tu nepočítaně. Pak už definitivně zalézáme. Dnes držíme rekord. Za celý den jsme ujeli 2 kilometry.

Ráno 21. 7. 1993 středa

Budím všechny v 7:30. Před námi je cíl výpravy HRÁZ. Dále bychom měli ujet asi 100 km směrem na Německo.

Hráz, o které tak vehementně pořád mluvíme, patří k divům světa. Odděluje od sebe volné moře a Holandský záliv. Postavena byla na počátku třicátých let 20. století a hlavně bez jakékoliv mechanizace. Jediné, co lidem pomáhalo byly koňské potahy a vrcholem techniky krumpáč a lopata. Vše je děláno ručně. Všechno je zdokumentováno v památníku hráze, který jsme asi ve třetině hráze navštívili. Rozdíl hladin moře a zálivu je asi 4 metry, délka hráze 28,5 km. Vede po ní dálnice a dvouproutková cyklostezka. Na několika místech jsou zdymadla, kudy proplovávají zaoceánské lodě.

Je krásný den, den jak sen. Svítí slunce, je teplo, stezka je nádherně rovná. Jediná malá potíž je, že fouká vítr. A to z padesáti minut. To je odvozeno od námořníků a letců. Celé polohování spočívá v tom, že si představte ciferník klasických ručičkových hodinek položený tak, že směr vašeho pohybu míří na dvanáctku. Pak je jednoduché si představit, kterým směrem koukám, když řeknu, že vidím něco na patnácti minutách. Je to napravo v úhlu 90°. Ale protože ne každý zvládá úhlování, je minutové polohování jednak přesnější, jednak jednoznačné a jednak si to představí každý. Takže vítr nám fouká zleva něco přes 45°. Je to nepříjemné a vysilující. A tak jedeme zvolna a kocháme se okolím. Vlevo voda, vpravo voda. Rozdíl je ve výšce hladin. To je pokocháníčko. A trvá 28 km. Je to nějak jednotvárné.

Na konci hráze je několik klasických větrných mlýnů a všechny se flákají. Netočej se. A kromě nich zase opevnění. Zastavujeme za účelem prohlídky obojího. A hlavně si potřebujeme odpočinout. Ještě chvíli pojedeme podél pobřeží s tím samým otravným větrem téměř proti.

Prolezli jsme, co se dalo. Miky má ze všeho srandu, Štěpánka a já na to přistupujeme a doplňujeme ho, Alice s Janou se tvářej kysele. Po odpočinku jedeme dál. Opravdu nás otravuje vítr.

Co je však horší, nechali jsme se zlákat tím, že po pobřeží vede cyklostezka. Jo, vede. Akorát je tažena po písčitých dunách a jede se po ní pěkně mizerně. Co je horší, není kam z ní odbočit. Kolem je to vybaveno jako zábavní park z přírodních materiálů. Dokonce jsme přijeli k varhanům, na které hraje vítr. Skladba je však trochu jednotvárná a poněkud depresivní.

Po deseti kilometrech jsme konečně na silnici. To je úleva. Máme odpoledne a tak zastavujeme a vytváříme oběd. Při tom dělám se Štěpánkou revizi potravin a sestavujeme jídelníček na nejbližší dny a to společně s Mikym. Je úplně odbouranej tím, že po něm chceme vědět, co má rád k jídlu. V nejbližším supermarketu jsme doplnili zásoby a Miky nevěří, že jsme nakoupili pro tři levněji, než když byl ve trojici s Alicí a Janou.

Vymotali jsme se z Harlingenu a míříme na Arum. Podle názvu je tohle městečko velmi sympatické. A celou dobu, co k němu jedeme se s Mikym a Štěpánkou zabýváme rozbořem, kde město přišlo ke svému názvu a jestli to souvisí se starostou a jeho chutí ke konzumaci a tak podobně. Město samotné bylo zklamání. Po rumu ani památky, ani jiný alkohol tu není. Jedeme dál.

Velmi mě rozčilují s kanálama. Je jich tu spousta a přes ty větší se musí trajektem. Strašně to zdržuje. Míříme na Sneek, námi překřtěn na Šnek. Přestože k němu nevede rovná silnice ale velmi praštěné kličky, jsme tam za chvíli. Taky pěkná díra. Ale mají tu městský obchvat. Podstatné je, že souběžně s ním vede stezka. A to velmi pěkná. A navíc máme vítr v zádech. Toto pěkně jede! Jsem zvědav, kdy si vítr všimne, že nám pomáhá a otočí se.

Minuli jsme Sneek a zase máme v cestě nějakou vodu. Už toho mám dost! Měním trasu. Pojedeme podle dálnice. Nebude to problém, protože vedle ní vede stezka. Přestože její povrch není valný, použijeme ji.

Zase se jede dobře. Akorát už je 20 hodin a tak by to chtělo asi tak za hodinu přemýšlet o noclehu. Začínáme ho vyhlížet už teď. S místem na spaní je to tu blbý. Samá rovina a pokud je někde strom, je obehnaný ostnatým drátem a nesmí se k němu. Pořád jedeme vedle dálnice a vidíme hodně do daleka i široka. Čímž se pakárna s noclehem roztáhla i na vedlejší silnice a cesty v dohledu. Pitomé je, že vidíme asi tak do vzdálenosti 20 km. Setmělo se. A máme kliku. Našli jsme lesíček a zapadli do něj. V naprosté tichosti

a bez světél jsme připravili ležení a velmi rychle padli do kanafasu.

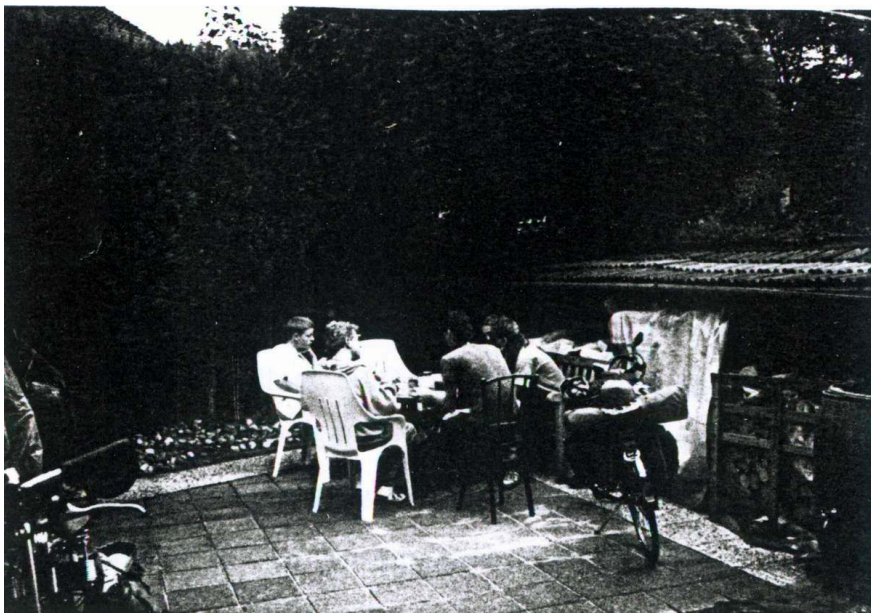
Ráno 22. 7. 1993 čtvrtek

Probudil jsem se vedrem. A hele, já jsem spal mimo spacák. A to vedro? To se ke mně tulí Štěpánka. Opustil jsem ležení a cestou za roh provedl drobný průzkum. Nějak tenhle lesík nechápu. Je uprostřed polí. Na co tu je? Po návratu už jsou ostatní vzhůru. V dohledu žádná civilizace a tak jsme posnídali. My poprvé s Mikym. Moc se mu to líbilo a nabídl se, že umeje nádobí. Tak to u něj nepamatuju. Vida, co s člověkem udělá jídlo.

Zabalili jsme a zase na cestu. Prostudoval jsme mapy a zkoumal, jak daleko jsme od trasy. Velmi příjemně mě překvapilo, že jedeme souběžně s ní. Takže až to bude vhodné, napojíme se na ní. Odjezd je však nějaký rozpačitý. Především Alice píchla. Ujal jsem se opravy úplně stejně, jako vždycky. Je nějak zaražená. Že by svědomí? Má se na mysli ta akce s odehnáním Mikyho. Jana od rána s nikým nepromluvila. Víme o tom, ale nevšimáme si toho. Jede normálně, tváří se standardně, asi má jenom blbou náladu a tím se nenecháme ovlivnit.

Po několika desítkách kilometrů nastal ten správný okamžik na návrat na trasu. Ten bod se jmenuje Hoogeveen. Vjeli jsme do města a užívali si provoz a jízdu po stezkách. Na jedné křižovatce si dovolili nám dát červenou na semaforu pro cyklisty. Potvory! Zataвили jsme a za námi se ozvalo: „Cup of tee?“ cože? Někdo nás zve na čaj? Ví vůbec co dělá? Ohledl jsem se a spatřil paní asi tak 40 let, usměvavá a opakující otázku. „Yes, very thank.“ To byl Miky! A jestli tomu správně rozumím, právě jsme přijali pozvání. Tak jo. Paní nás předjela na svém kole a vedla nás. Pečlivě sleduji kudy jedeme a určuji orientační body. Dojeli jsme k domku se zahradou a venkovním sezením. Tam nás uvedla, připravila čaj a nějaké zákusky. Teda čaj, spíš čajíček. Dobrý, koncentrovaný, ale tak deci. A co horší, chtěla si s námi povídat. Je pravda, že už tomu zdejšímu jazyku už z valné části rozumíme, ale odpovědět umí většinou jen Miky. Je tomu tak i teď. Paní je sice nadšená z naší snahy o konverzaci, ale chápe, že její jazyk je pro nás poněkud obtížný.

Strávili jsme v družném rozhovoru s ní velmi příjemné dvě hodiny.

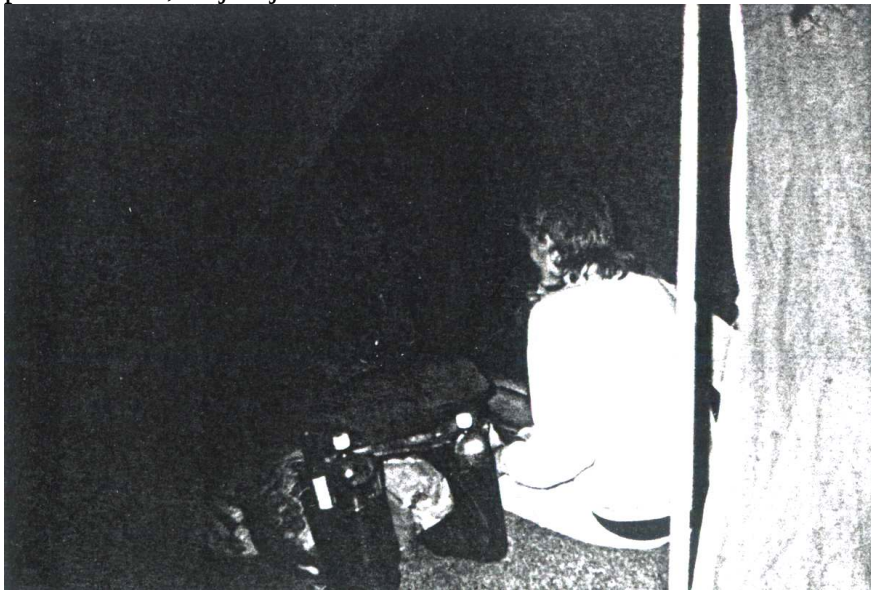
Adresa: Adriana Labordus, Kleine Beer 52, 7904 LV Hoogeveen

Všechno příjemné jednou končí. Je pozdní odpoledne, měli bychom se zase hnout. Přecijen mě děsí ztráta dvou přejezdových dnů na kilometrůž. Držíme se trasy, jede se téměř dobře. To téměř je kvůli Štěpánce. Drží se vzadu a vypadá vysíleně. Bud' jí nesedl den jako takový, nebo má něco s kolem. Zastavujeme v NIEUW AMSTERDAM u větrného mlýna. Tentokrát to není technická památka, kvůli které zastavujeme, ale Štěpánka, která už vůbec nemůže. Dali jsme si obědosvačinovečeři a pak jsem začal hledat příčinu tohoto stavu. A našel jsem. Štěpánčin velmi poškozený ráfek se po 920 km od havárie začal rozpadat. To je špatně. Hlavně, ač jsem se úporně snažil, nepovedlo se mi s tím nic udělat. Celou akci sledoval nějaký chlápek a když pochopil, o co se snažím, začal cosi vyprávět. Miky mi to přeložil jako pozvání k němu do garáže, kde prý má spoustu náradí. Tak jo.

Vedl nás pěšky a tak jsme také šli po svých. Celou cestu se bavil s Mikym. Nerozuměl jsem ani slovo. Dovedl nás ke garáži. Je poněkud větší a za ní stojí dva tahače a pět návěsů. Aha. Tak pravdu měl v tom, že náradí mají spoustu, ale pouze na opravu kamiónů. Není divu. Naši hostitelé jsou majiteli sedmi tahačů a jedenácti návěsů, vesměs mrazících.

Po tříhodinovém urputném boji s pětikolečkem, které

potřebujeme sundat, to vzdáváme a místní pro nás postavili na zahradě velký stan, kam nás uložili. Před spaním nás ještě pohostili tatarkou a hranolkami. A mě pak ještě vínem. Ostatním nenalili, protože řekli, že jim je na to málo let.

Miky ve stanu se všemi věcmi.

Ráno 23. 7. 1993 pátek

Dneska nás naši hostitelé nasměrovali do nějakého „shop“, kde nám prý určitě pomůžou. Pomohli. Po shlednutí katastrofy, na které Štěpánka došla až sem nám věnovali starší vypletené kolo se šestikolečkem. Smůla je, že pastorky nepasují do řetězu. Celý den se pak zabývám tím, že se pokouším odpreparovat Štěpánčiny pastorky a nějak je přesvědčit, že jediné správné místo pro ně je na nám věnovaném kole.

Ostatní se šli podívat po městě, nebo jen tak ležej a odpočívaj.

V 17 hodin je vše konečně hotovo a my můžeme jet. Jsme asi deset kilometrů od hranic s Německem. Blbý je, že jsme ztratili další jízdní den.

Dojeli jsme na hranice, které tu vlastně nejsou a to co tu zbylo z celniště je přebudováno na odpočívadlo. Holkám se podařilo stopnout dva němce ve Ford dodávce. Naložili jsme kola, sebe a jedeme.

Právě je naloženo.

Řídí mladší z obou. Auto je na úrovni našich vozů Š1203. hrůza! Teče tomu chladič, má to obrovskou vůli v řízení a vůbec! Půl cesty jsme jeli pravými koly v příkopu, zato však rychlostí 100 km/h. asi 10 km před cílem auto zastavilo a řidič se nás ptal, jestli máme vodu. Sečetli jsme zásoby a dali k dispozici 11 litrů. Oba sebou sice trhli, ale řekli, že potřebují všechnu. Ochladili motor a šťastně jsme dojeli k nejbližší tankstelle. Tam jsme nebrali benzín, nebo na co tenhle vrak jezdí, ale vodu. Dvě konve. Pak jsme po okreskách dojeli až k jejich domu. Ona to byla spíš usedlost. Nabídli nám nocleh, vanu a kafe. Všechno jsme přijali a po povinném rozhovoru, který trochu vázl, jsme šli spát. Jsme 114 km v zázemí Německa. Ztráta nyní činí 4 dny.

Ráno 24. 7. 1993 sobota.

Nechali jsme se vzbudit v 8 hodin. Poděkovali jsme za odvoz, nocleh a ostatní dobrodiní a jeli nakoupit. Pak jsme posnídali a pokračovali v další cestě.

Dnes máme ujet 100 km. Cesta probíhá klidně, nic zvláštního se neděje. Po 43 km ve městě MÜNDEEN sjela Jana nešikovně z chodníku a prasknul jí drát v zadním výpletu. Pomocí okolních jsme to srovnali, ale po kilometru jí prasknul další. Pak

ještě jeden a pak se výplet prakticky rozpadl. Našimi prostředky je to neopravitelné.

Přesunuli jsme se na nádraží a zjistili, že jízdenka na hranice ČR stojí 188,- DM + 25,- DM za kolo. Jana se pokouší zavolat domů. Neúspěšně.

Budka před nádražím.

V 18 hodin rozdělují skupinu na dvě části: 1. Miky, Štěpánka a Dig – budou pokračovat po vlastní ose, 2. Jana a Alice, uskuteční přesun pomocí dopravních prostředků. Loučíme se a my (1. skupina) pokračujeme ve vytýčené cestě.

Jede se velmi dobře. Jen nemám dobrý pocit z toho, že jsem nechal dvě holky samotné uprostřed cizí země. Jenomže jak jinak to řešit? Svítí slunce, je teplo a každý si přemýšlí o svém. Ve 23 hodin zastavujeme v lese. Jó to je jiný kafe, než v Holandsku. Dnešní kilometráž je 100 km. Ujeli jsme tedy to, co jsem ráno vytýčil. Ztráta je nyní 3,5 dne. Padli jsme do spacáků a konec.

Ráno 25. 7. 1993 neděle

Probouzíme se v jedenáct a po krátkých ranních činnostech odjíždíme v jednu. Je to zvláštní, když ty dvě tady nejsou.

Celý den se honíme s dešťovými mračky. Zatím se nám vždy podařilo uniknout a schovat se pod nějakou střechu. Jsem zdejšími obyvatelům velmi vděčen za to, že tu mají velmi

rozvinutou síť benzinových čerpadel a jiných míst, jejichž ohromnou výhodou je přechuhující střecha.

Během jednoho čekání na lepší počasí jsme uzmuli jedno z automatických výstražných blikadýlek a provedli jsme jeho pitvu spojenou se základním výzkumem. Odhalili jsme proč bliká až když se setmí, a že je to poháněno obyčejnými šestivoltovými bateriemi.

Opět vyjíždíme. Svítí slunce, ochladit se nestačilo, jede se dobře. Ne však dlouho. Zase zajíždíme k benzínce a schováváme se před přívalem vody.

Štěpánka studuje kulturu zdejšího odpadnictví.

Je však pravdou, že díky jejímu koníčku získáváme 2dcl kvalitního oleje.

Děšť ustal, což je vhodný okamžik pro pokračování v jízdě. Dojeli jsme do nějaké tříbarákové vesnice. Jeden z domů je pochopitelně hospoda. Zastavujeme u ní. Je 20:00. Za dvě hodiny se začne stmívat. Namontujeme Štěpánce jednu z baterií, které jsme získali pitvou výstražného zařízení. Odstraní se tím nepříjemná situace, která vznikla vyhořením Štěpánčiných zdrojů při havárii v první třetině cesty. Montáž proběhla úspěšně, všechno svítí a funguje.

Zatáhlo se a začalo pršet. Naštěstí kousek od nás je bývalý

seník se střechou. Uvnitř stavíme doupě, protože rozměry objektu to dovolují a střecha není zcela nepropustná. Večeříme, probíráme detaily dne a jdeme spát.

Ráno 26. 7. 1993 pondělí

Vstáváme brzy, balíme a jedeme. Od snídaně nás dělí 17 km. Nějak jsme dojedli zásoby a včera je nebylo kde doplnit. Po zdolání této vzdálenosti nakupujeme v supermarketu a snídáme.

Po jídle zase jedeme. Všechno probíhá ke spokojenosti. Ztráta činí už jen dva dny, což je 160 km. Kolem jsou mírné kopce, lesy a za nimi se žene mrak! Zajíždíme k Shell pumpě. Zvedl se vítr a začal liják. Kousek stranou je autoservis. U jeho zadního traktu je střecha. Tam se uchylujeme a vaříme večeři. Miky původně měl v úmyslu rozbalit vaření hned u minimarketu, kde se také platí za benzín. Nějak mu unikly souvislosti mezi plamenem vařiče a benzínovými výparry všude kolem.

Díky dešti zde zůstáváme až do 21:10. pak se vyčásilo a my vyrazili. Podle cedulí je to do Východního Německa 35 km. Pak ještě 350 a jsme u nás. Jenomže po deseti kilometrech začalo pršet. Zajeli jsme do nějaké stodoly, Miky sehnal majitele a svým šarmem a výřečností ho přinutil, aby nám zde dovolil nocovat. Měl jedinou podmínku a to, že tam nebudeme kouřit. Tak to teda nevím, jestli to dokážeme splnit (všichni zapříspěhlí nekuřáci a odpůrci kouření). Zbudovali jsme ležení a šli spát. Trochu mě mrzí, že opět nabíráme zpoždění. Ztráta činí 2,5 dne.

Ráno 27. 7. úterý

Prší. Pomocí Mikyho němčiny jsme se nechali pozvat k lidem, jejichž dům těsně sousedí se stodolou. Dali nám snídani a pak nás nechali celý den u nich. Během té doby jsme rozprávěli o politice, o světě jako takovém, o naší cestě a podobně. Večer nás pak pán domu zavedl do dílny, kde jsme provedli dílčí opravy na Mikyho kole a namontovali mu zbytek vypitvaného výstražného zařízení, z čehož byl majitel garáže u vytržení. Zvlášť nedokázal pochopit, že když se v garáži zhasne, začne Mikymu blikat výstraha.

Po skončení této akce přijela snacha obou staříků a přivezla spoustu oblečení a boty s tím, že si to máme vzít. Po obřadu „jsme

sice chudí, ale vaše dary nepotřebujeme“, jsme si vše rozebrali. Za vše jsme poděkovali, pak se ještě účastnili různých debat a rozhovorů a kolem deváté jsme šli zalehnout do stodoly.

Ráno 28. 7. 1993 středa

Probudili jsme se a **neprší!** Bleskově snídáme a odjíždíme. Je zataženo, vpravo od nás se drží dešťový mrak. Dohonil nás po 27 kilometrech. Zastavili jsme pod střechou obchodáku a čekali až se vyčásí. Celou dobu se Miky snaží přesvědčit spoustu řidičů, že chtějí kvůli nám jet směrem na Erfurt a mimochodem nás naložit i s kolama. Všichni byli však mimořádně natvrdlí a vůbec nepochopili o jaké potěšení přicházejí. Pršet přestalo a tak jsme se vydali na další pout'.

Od té doby, co jsme přešli bývalé hranice mezi Německy, se jede špatně. Mají tu rozbité silnice, všude je spousta prachu, na domech otlučená omítka, zkrátka bída.

Dojeli jsme do nějakého městečka a zastavili u potravin. Nakoupili jsme požer a likvidovali ho na parkovišti před krámem. Z ničeho nic k nám přišel nějaký Němec a začal se starat, jestli nemáme poruchu, odkud jsme a podobně. Do toho všeho si to přihlížl Trabantík a z něj vystoupil další Germán. Ten první nám o něm řekl, že je to novinář. Ten nás pak začal fotit a dělal si poznámky z našeho povídání. V krátkosti jsme jim vysvětlili podstatu našeho současného problému a ten první vzal Mikyho a někam ho odvedl. Když se vrátili, byl už novinář pryč. V okamžiku, kdy Miky otevřel darovanou igelitku, nestačili jsme se divit. Obsahovala 3 piva, 3 Coly, 3 decové flaštičky tzv. frťánky. To je prý pro nás. Pak nám ještě náš dobrodinec vrazil 10 DM, popřál šťastnou cestu a odjel. Před tím nám o sobě řekl, že je učitel, nebo tak něco. Miky pak vyprávěl, že spolu šli do nějakého centra volného času a prý tam byla spousta mlad'ochů. A co ho dostalo, že někteří tam chlastali pivo. Učitel lakonicky prohlásil, že kdo si hraje, nezlobí. To bylo i na Mikyho dost. A že s ním hned tak něco nehne.

Balíme, a jedeme. Už od rána mi zase něco bouchá v přední vidlici. Nedaří se mi zjistit, o co jde. Dojeli jsme na místo, o kterém jsme usoudili, že je to nejsprávnější pro oběd. Je 16:00. Objevil jsem poruchu. Rozsypalo se mi právě ložisko v přední nábě. Vypadá to, že jsem dojel. Po obědě jsme šli stopovat auta.

Za nějaký čas nám zastavil Barkas doprovázený Bavorákem, a že prý nás mohou vzít jen do Erfurtu. Děláme, že nás to mrzí, ale ve skutečnosti máme ohromnou radost, protože do zmíněného města je to 97 kilometrů. Naložili jsme kola, usadili se v Bavoráku a nechali se vézt.

Tento vůz byl pojat jako hudební salón. Měl velmi výkonnou aparaturu (tuner, tape a CD přehrávač). Řidič byl málomluvný (zvlášť česky), asi tak třicetiletý, zato však náruživý hltač decibelů. Odhaduji, že výkon soustavy je cca 30W (teď momentálně). Dostupný výkon bude kolem 50W a maximum odhaduji někde kolem 75W. Celou cestu se hlasitost nezměnila. Příjemně to vibruje úplně vším. Jsem spokojen. Pak nás zavezli do mládežnického centra, rozloučili se a odjeli.

Vymysleli nám to tak, že přespíme zde a ráno se pokusíme odstranit poruchu. Na recepci jsme však zjistili, že jedna noc by přišla na 30,- DM každého. To nelze. Složitými diplomatickými kličkami jsme odtud s čistým štítem vycouvali.

Za úplné tmy jsem tak dlouho přemlouval ložisko, aby ještě potiskovalo, až se mi to povedlo. Během opravy se Štěpánka dopustila zahradního pychu. Přinesla tašku jablek a hrušek. Teď už můžeme jet. Pro nocleh jsme se rozhodli 3 km za městem u nějakého staveniště. V této chvíli činí ztráta 40 km. Najeto máme 1.935 km.

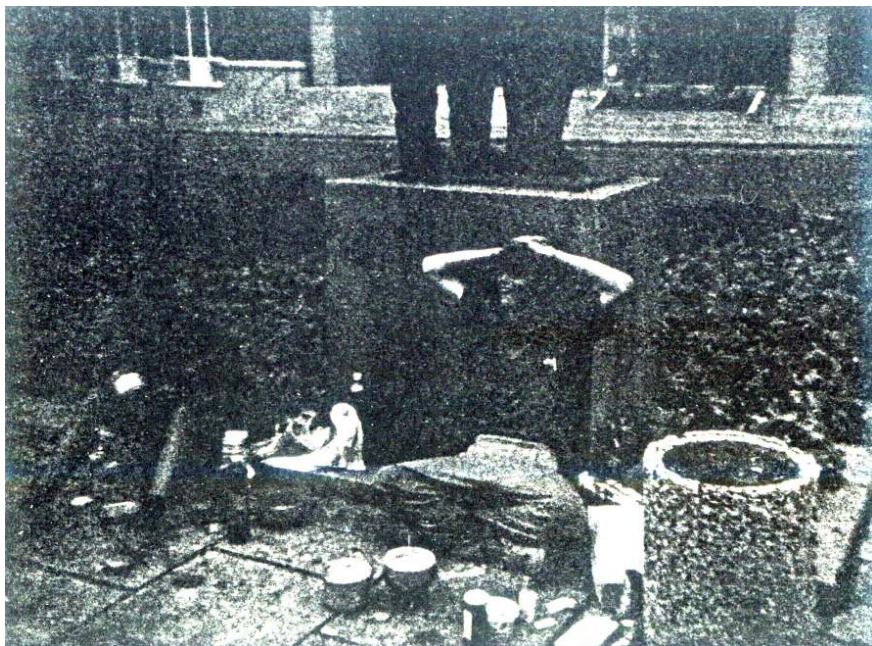
Ráno 29. 7. 1993 čtvrtek

Budíme se kolem půl deváté, vstáváme však ve 12:15. odjezd 13:00. Je krásný slunečný den, cesta probíhá klidně, nic zvláštního se neděje.

Vjeli jsme do Nohry. Hned na začátku téhle prašivé díry Štěpánka píchla. Již delší dobu potřebujeme nabrat vodu. Využijeme k tomu této zastávky. Zatím nic nenormálního. Avšak stánkařka, u které Miky bral vodu, si za sedm láhví vody z kohoutku řekla 2,- DM. Po delším jednání jsme ji přesvědčili, že je blbá, a že my jí rozhodně nepřispějeme na zvyšování její životní úrovně. Nesla to velmi nelibě, ale nakonec pod pohrůžkou, že vodu vylejeme do jejího odpadu, ustoupila.

Ukončil jsem opravu a vydali jsme se na další pout'. Pak se dlouhou dobu nedělo nic zajímavého.

Před šestou večer jsme dojeli do Jeny, nakoupili, povečeřeli.

Večeře v centru Jeny – párek a instanční bramborová kaše.

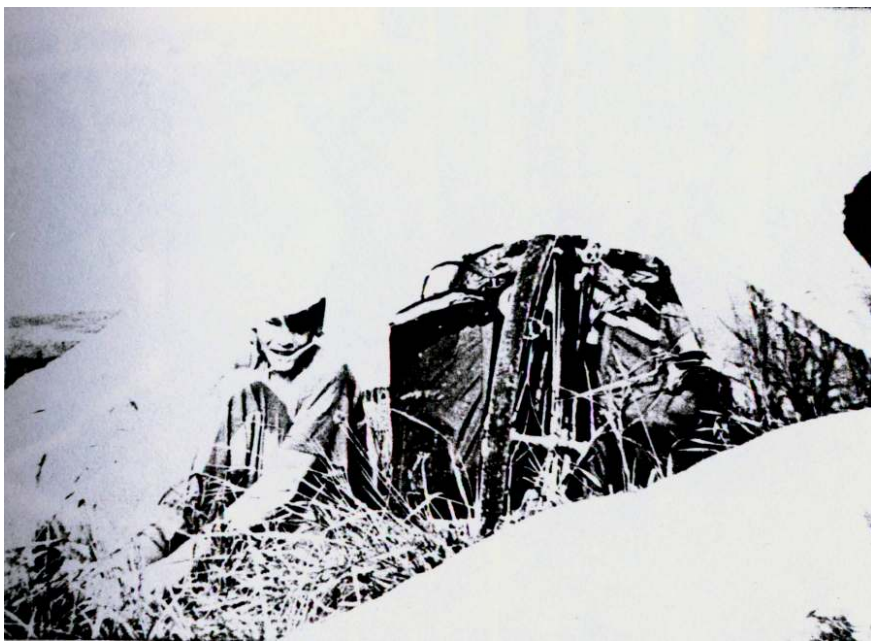
Přezuli moje přední kolo, které usoudilo, že nutně potřebuje novou duši a pokračovali v cestě.

Město Gera jsme projeli ve 23:17. Velmi nás sužují rozbité silnice. Takhle to nevypadá ani u nás. Do Weidy jsme dorazili v 0:40. Za městem jsme rozbalili ležení, zalezli a spíme. K dnešnímu dni máme náskok 17 km.

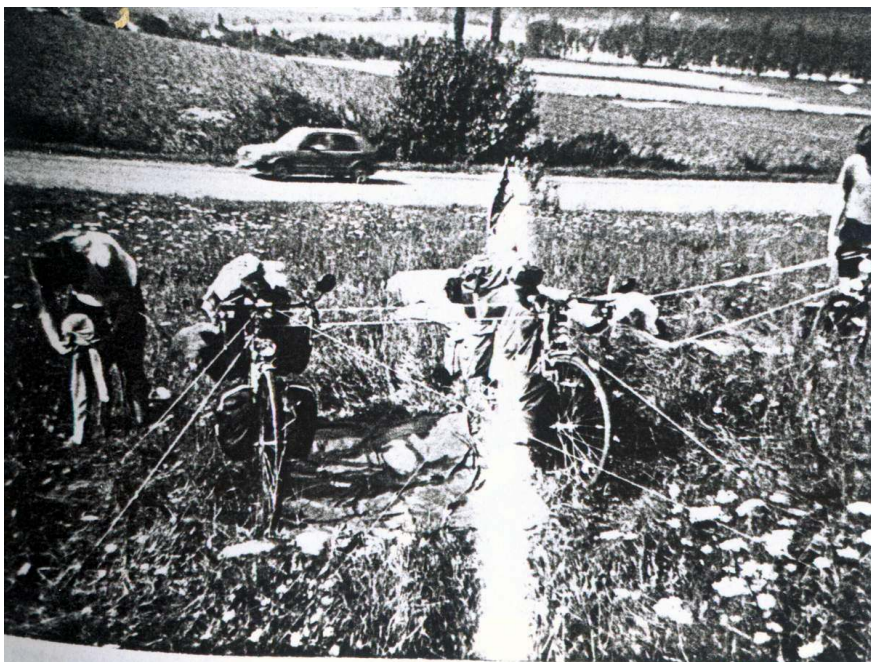
Ráno 30. 7. 1993 pátek

Svítlí slunce, je modro a horko. První pohled dnešního dne: Naproti našemu ležení ve vzdálenosti asi 100 metrů stojí železný stožár velmi vysokého napětí. V jeho konstrukci je zapleteno šest dělníků, kteří imitují natírání. Jo, to je taky jedna z prací, kterou bych chtěl dělat celý život. Býval bych si jich ani nevšiml, ale jsou velmi hluční a pořád na sebe cosi pořvávají. Pozorujeme je, pomalu a v klidu snídáme, potom balíme. Za celou tu dobu se nehnuli z místa. Zdá se, že jsou honorováni za čas strávený na sloupu a nikoliv za jeho natírání. Nebo se snad zasekli, když začali sledovat nás a naši činnost? Na mně a Mikym by toho moc nevykookali. Zato Štěpánka si zvykla se převlékat tak, že sundá spací tričko a pak teprve hledá jízdní oděv. Ale na tu vzdálenost? Můžou vidět

maximálně tohle:

To je Miky, částečně pod plachtou v doupěti. Nic zajímavého.

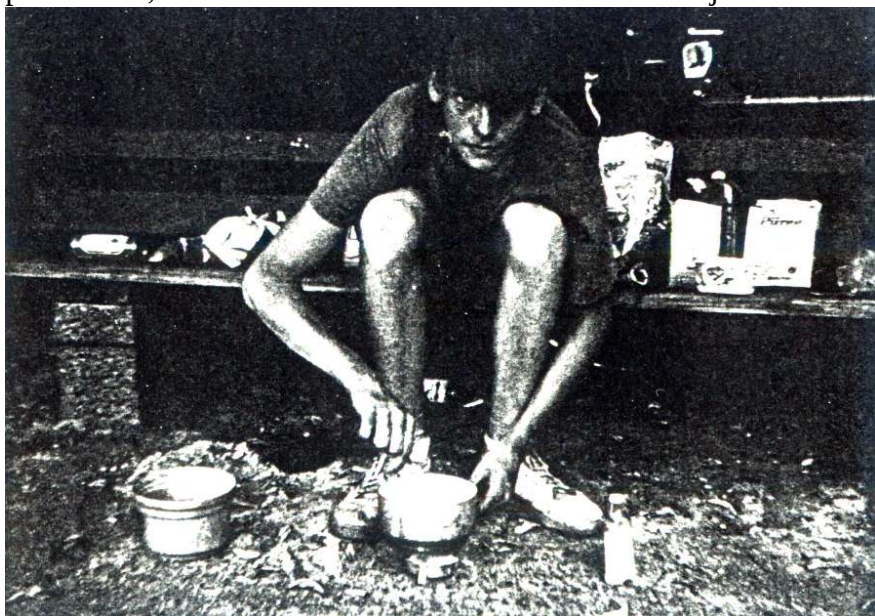

Tohle je převlékající se Štěpánka. Zajímavé, ale nezřetelné.

Odjíždíme. Mají tady strašné silnice: Kostky kombinované s asfaltovými fleky a to celé ještě hustě poseté množstvím propadlin a děr. Jede se po tom opravdu příšerně! Krajina kolem je lehce kopcovitá a počasí cítí, že se blíží konec Expedice, pročež nás zásobuje množstvím tepla a slunečního svitu. Projíždíme jedno městečko za druhým, až jsme se ocitli ve ZWICKAU.

V takové odporné všivě dřě už jsme dlouho nebyli. Vládne tu přezíravost, neochota a nevraživost k cizincům. Přesto jsme zde

poobědvali. Potom jsme se před poledním vedrem uchýlili do nedalekého parku a odpočívali.

Odpočinek v central parku ve Zwickau.

Nevím proč, ale stále se mi vrací situace z dnešního dopoledne, kdy jeden hrdý obyvatel Východního Skopčlandu nebyl ochoten ukázat přes ulici, kde bylo místo, na které se Miky slušně zeptal. Místo odpovědi, byť jakékoliv, se k nám otočil zády a demonstrativně odešel. Plně to vystihuje mentalitu obyvatel tohoto velkoměsta, které se dá rychlou chůzí přejít za dvacet minut od cedule k ceduli.

Když opadlo největší vedro, jeli jsme dál. Projížděli jsme jednu vesnici za druhou a blížili se k hranici. Nedělo se nic zajímavého. Až do setmění jedeme na plný výkon. Ve 23:40 večeříme v AUE. Tam nám jeden zcela opilý domorodec poradil, kudy dál. Téměř nemohl stát na nohou, ale očividně věděl, o čem hovoří. Dali jsme na něj a dobře udělali. Všechny kopce jsme minuli, proplekli se údolím a po dvou dalších krátkých zastávkách na jídlo se v 05:10 ocitli na hraničním přechodu POTŮČKY. Německý celník nám nakoukl do pasů, ale víc ho zajímalo, kde jsme byli, jak dlouho jedeme, jaké to tam bylo a podobně. Český celník spal.

V klidu, pohodě a radostí v srdci jsme vjeli na území ČR. Kousek za celnicí jsme našli nádraží, kde náhodou stál motorák.

Průvodčí nám vysvětlil, že je to dělnický courák, který jede dvakrát trasu Potůčky – místo X (nevím, jak se to jmenovalo) a zpět ale potom pojede do Varů. Byli jsme značně unaveni, tak jsme se s ním dohodli, že nás budou vozit sem a tam tak dlouho, až dojedeme do těch Varů.

Naložili jsme kola, sedli si a usnuli. Já jsem se probudil až ve Varech. Vystoupili jsme, poděkovali za krásný výlet a jeli na druhé nádraží, odkud nám jede vlak do Prahy.

Začalo pršet. Mají tu dopravní zvláštnost: Z jednoho nádraží na druhé se dá dostat po kolejích, ovšem velmi komplikovaně a musí se při tom opustit město. Druhá možnost je po dálnici, třetí možnost je polní cesta. Viditelně velmi používaná.

Konečně jsme na správném nádraží. Avšak tady je potíže. Kola nám v žádném případě do Prahy neodvezou. Po prudké hádce s nějakým nejdůležitějším nádražákem na světě, nakládáme sebe a kola a hajdy domů. Do Prahy, do Podolí, do lékárny do p..... No nic.

Vlak zastavuje v Praze Holešovicích. Úžasnou cestu vlakem jsme si vyloženě užili... Se zavřenýma očima v hlubokém bezvědomí. Pořád si nějak nemůžeme zvyknout na to, že se kolem mluví česky. A co hůř, že nám lidi rozumějí a musíme si dávat pozor, abychom nebyli moc drzí. V cizině to šlo.

Jedeme na základnu. Okolo Výstaviště, ulicí Dukelských hrdinů, na Nábřeží kapitána Jaroše. Odtud přes Švermův most do Soukenické. Tady odstrojujeme kola, ukládáme je a chystáme se k odjezdu domů.

Tím končí EXPEDICE '93

Byla fajn a těšíme se na další.....

Technická data:

Účast: dva lidi a tři ženský – Míky, Dig, Štěpánka, Alice a Jana

Celková kilometráž: 2.500 km

Po vlastní ose: 2.247 km

Použité dopravní prostředky: 2x auto, 1x vlak

Průměrná denní kilometráž: 89,2 km/den

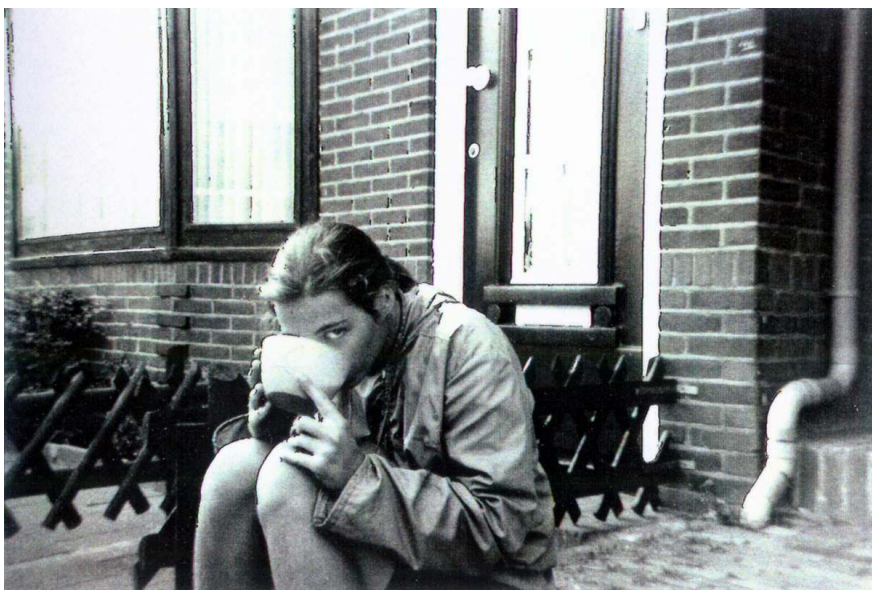
Max. dosažená rychlost: 71 km/h

Body přenocování:

Praha	Amsterdam
Podmokly	Bloemendaal ann Zee
Skelná huť	Ijmuinden
Hazlov	Den Oever
Hof	Den Oever
Coburg	Dewijk
Carl Stadt	N. Amsterdam
Gross Garth	Bohmte
Bingen	Detmont
Bonn	Holler
Zupplich	Bovenden
Geilenkirchen	Bovenden
Venray	Wiemar
Wanroij	Weida
Leeuwen	Praha

Lehce komentovaná

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

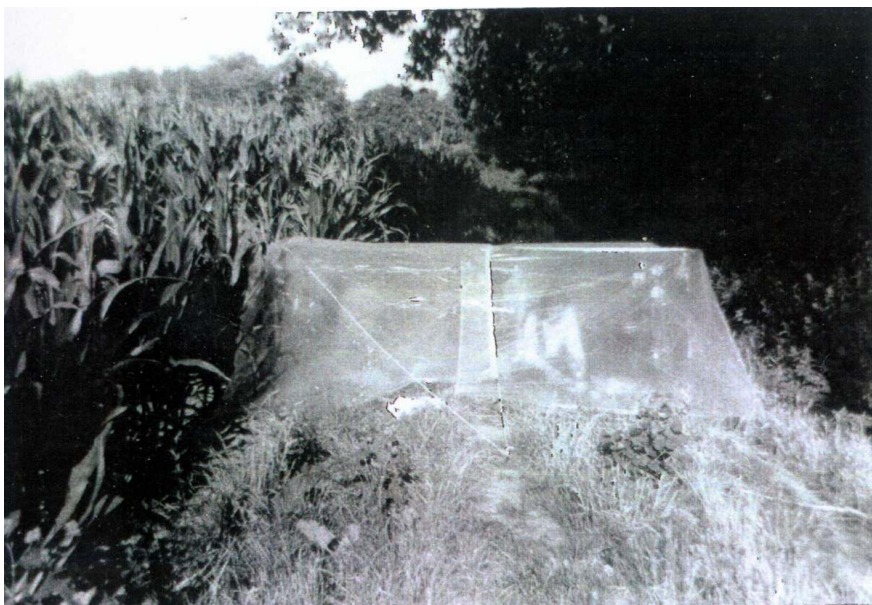
ŇAM, ŇAM, ŇAM...

Hergot, zase žrádlo!!!

Prototyp dvojdoupěte.

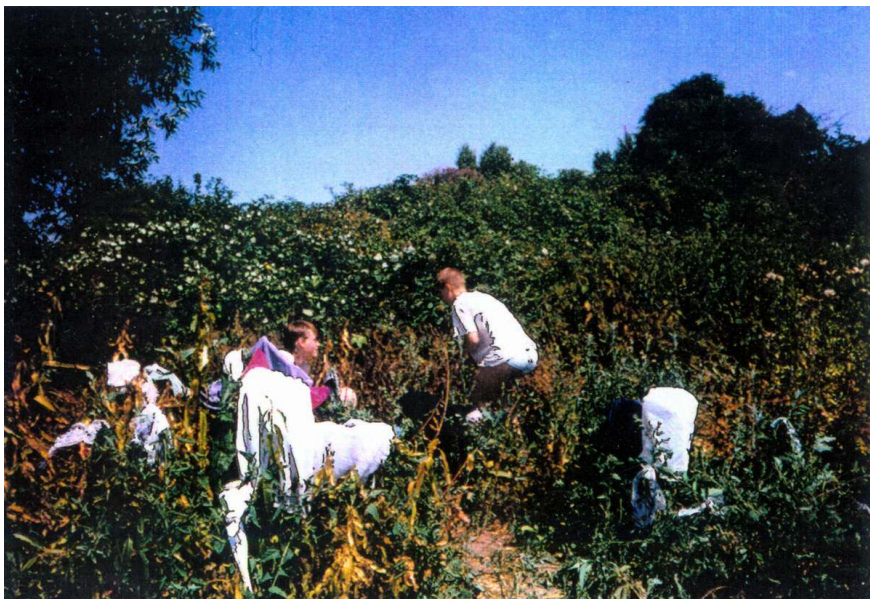
Jiný pohled na totéž.

Štěpánka a téměř rozebrané doupě.

Interiér trojdoupěte.

Břeh Rýna.

Nábřeží Rýna.

Odstraňování následků havárie u Zupplichu.

Krátce po přejezdu Holandské hranice.

Na trajektu...

Ještě nikdy jsem nesdílel ložnici s traktorem...

Snídaně u dobrých lidí...

Odstraňování následků setkání Mikyho se sloupkem.

My a Amsterdam.

Jeden z kanálů v Amsterdamu.

Přísllovečná rovina v Holandsku.

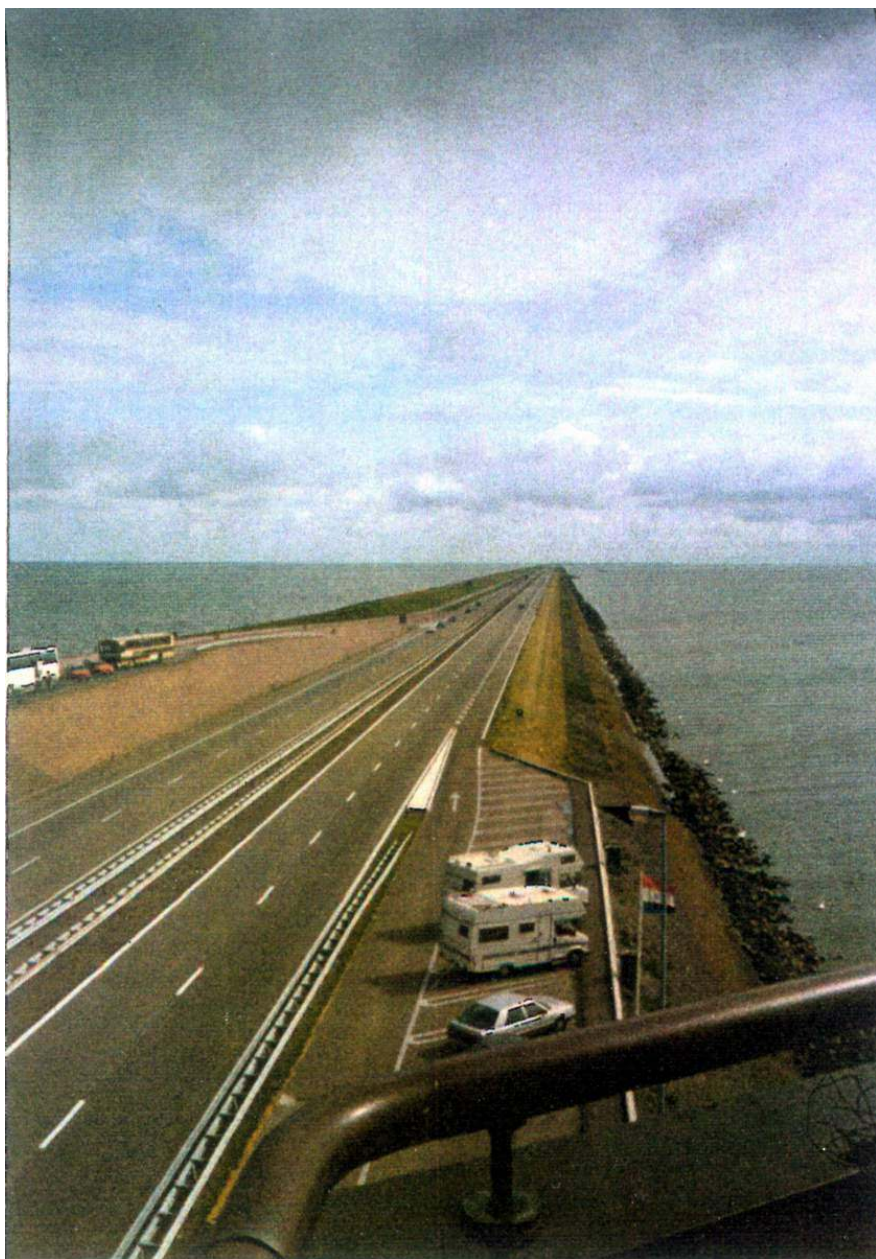
Amsterdamská pěší zóna.

Konečně u moře.

Tak tudy to asi dál nepůjde.

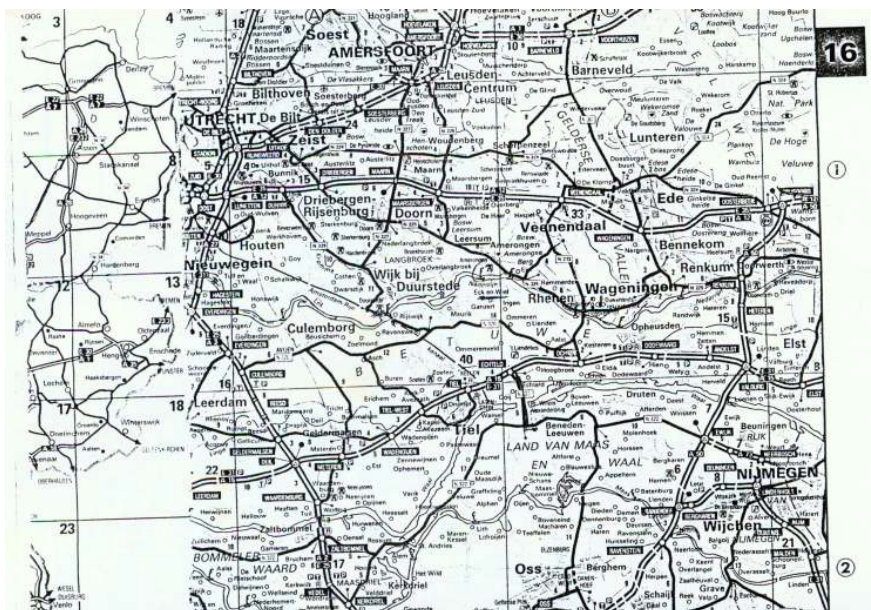
28 kilometrů dlouhá umělá hráz oddělující Severní moře a Holandský záliv.

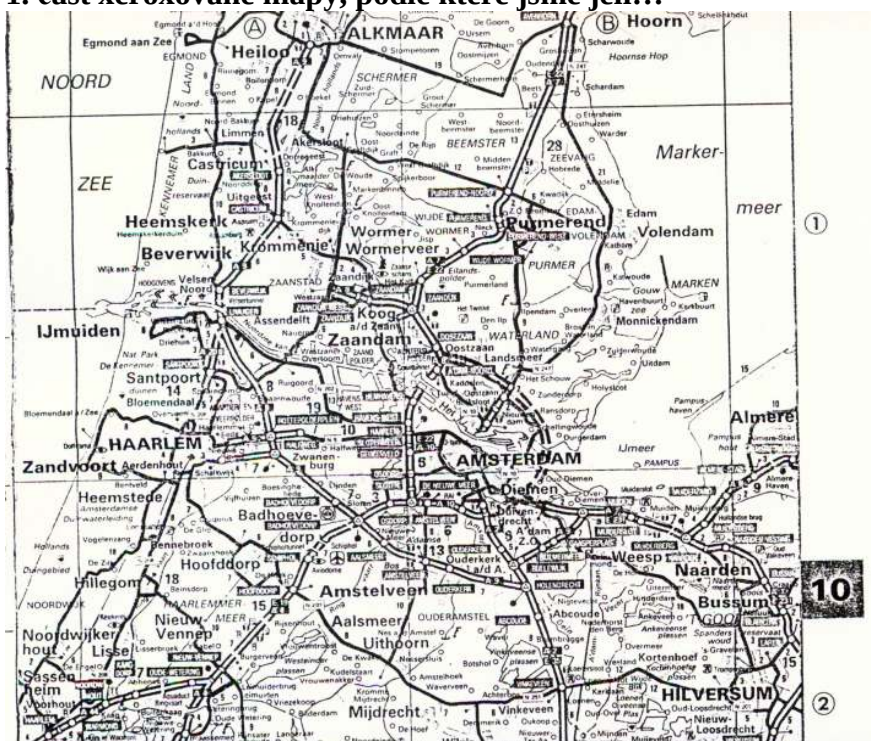
Tatáž hráz.

Holandřané se ani v nejhorších snech nezabývají stavbami mostů – opět na trajektu.

1. část xeroxované mapy, podle které jsme jeli...

2. část xeroxované mapy, podle které jsme jeli...

... a to už je opravdu všechno...

© Hell's Tour + 1993

Dig.

Náklad 6 výtisků

Výtisk č. 2

Neprodejné